

A U S T R A L S K É

Listy

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKÉ LISTY

ČÍSLO : 74 / 75

říjen - listopad 1997

Print Post Approved \$ 2.60

PP 242296 / 00084

N
E
P
R
A
K
T
A

V
S
Y
D
N
E
Y

Výstava originálů známého českého malíře NEPRAKTY, spolu s divadelní adaptací jedné z jeho a Švadrlíkových novídek se koná v TAP GALLERY, 1/278 Palmer St. Taylor Square od 15. 12. - 21. 12. Výstava je otevřena denně od 10 hod.

Představení komedie o strasídkách "On My Death Day" začíná každý večer ve 20 hodin

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 9663 6242

ZNOJEMSKÉ OKURKY !!

K dostání v Sydney
za velkoobchodní ceny
Máte - li zájem
Mirek - 9890 9953 po 3. hod.

DENTAL PROTESIS

ODBORNÝ ZUBNÍ PROTETIK

nabízí své služby ve zvláštních případech
(stáří, nemoc atd.) ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí
předem domluvenou částku)

Další informace
na čísle: **(02) 9388 2216**
mluvíme česky i slovensky
425 Old South Head Road
North Bondi NSW 2026

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

Česky mluvící solicitor / právník a advokát
vám nabízí služby

Vynikající znalost českého a australského práva.
Kontaktujte: Vladimíra Gazdika

V. GAZDIK LL.B. & CO. SOLICITORS

Vladimír Gazdik LL.B.
Solicitor & Advocate CR

1A/5 Wongala Crescent
Beecroft NSW 2119 Australia
Telephone: **(02) 9484 2221**
Facsimile: **(02) 9484 0606**

Mobile: 015 274 734
After Hours: (02) 9980 7908
Appointments: (047) 87 6336

CONTACT

P·R·I·N·T·I·N·G

A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, NSW, 2067, AUSTRALIA
Tel (02) 9417 8555 Fax (02) 9417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro

MANUFACTURING, ENGINEERING

DESIGN, CAD/CAM

DESKTOP PUBLISHING

JOB COSTING, ACCOUNTING

MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO

České, EASTERN & WORLD FONTS

BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 9636 1873
Fax: 02 9631 2024
Mobile: 018 288 477

5th Floor 75 King St
Sydney NSW 2000

Tel: (02) 9262 1144
Fax: (02) 9262 4479

Plánujete cestu do Evropy?
Na zadání zašleme náš katalog a zajistíme:

- levné letenky,
- ubytování,
- půjčení auta,
- zájezdy pro vaše australské přátele,
- pobyt v lázních,
- dovolenou na lodi,
- pojištění a profesionální servis.

Volejte Renatu - 9262 1144

LOUČENÍ

Hana Gerzanicová

Musíme odcházet,
vše se jednou končí...
Každým krokem,
každou minutou
opouštíme kousek života
který už nikdy
nezachytíme,
neprožijeme,
nezopakujeme....
Však všude
kam jsme vkročili,
čeho jsme se dotkli
svoji přítomností
zanecháváme po sobě
stopy
svého JÁ....

Část každého z nás
zůstává
na lidech,
místech,
se kterými jsme se setkali.

Dny a roky
ubývají,
my však se
množíme
svými doteky -
Jen část nás
opouští hodiny,
události
a místa
aby šla dál -
- Jiná zůstává
stále -
navždy vrostlá
do minulosti.....

(ukázka z knihy Ve stínu eukalyptů)

PhDr. Hana Gerzanicová, členka Svazu australských spisovatelů, která se nedávno vrátila z návštěvy České republiky, tam jistě nemarnila čas. Kromě řady rozhovorů, které poskytla tamnějším novinám, měla přednášku na knižním veletrhu, kde hovořila o literárním životě v Austrálii. V této souvislosti se dovídáme, že Hana Gerzanic byla rozhodnutím Národní knihovny poezie v USA zařazena do mezinárodní síně slávy. Srdečně blahopřejeme a doufáme, že se paní Gerzanicová opět zařadí do kulturního života naší komunity.

KOMU PATŘÍ OSMADVACÁTÝ ŘÍJEN - ČECHŮM ?

Štěpán Skřivánek

Očividná vlažnost obyvatelů republiky ku státnímu svátku, který býval v předválečných letech oslavou znovuzrození získané svobody a nezávislosti má ovšem kořeny v systematickém potlačování státních symbolů za éry vlád poplatných vyloučeně prioritám Kremle. Moskva oslavovala říjnovou revoluci, nazývala ji Velkou a v jejím stínu se oslavě národní revoluce příliš nedařilo. Mimo to nebylo zvykem uznávat zásluhy mužů jako byli Štefánik, Beneš a Masaryk o vznik nového státu v roce 1918. Tento stát prohlašovali za buržoazní a tedy nepřátelský "lidu". Nevadilo jim, že první republika byla nejlidovějším státem Evropy a že jeho armáda byla proti hierarchicky tvrdě vedené Rudé armádě vojskem téměř proletářským. Komunisté Čechům osmadvacátý říjen vzali..

Slovákům zase upírali toto výročí muži jako Hlinka, Tuka, Ďurčanský, Mach a Tiso už koncem třicátých let. Tito zrádové slušných slovenských tradic dovedli Slovensko do náruči Hitlera. Dali přednost spolupráci s Maďary před soužitím s Čechy v jednom státě. Zatímco v České republice se říjnová tradice opět obnovuje a státní svátek nabývá na vážnosti, na Slovensku je módní Masaryka zavrhnout úplně a Štefánika tolerovat jen pokud jeho tehdejší výroky o svobodě vyhovují dnešnímu trendu a nejsou v nesouladu se symbolikou kolaborantského Slovenska v době války.

Přesto patří vzpomínka na onen říjnový den, kdy se zrodila československá samostatnost všem Čechům a Slovákům, kteří souhlasí s nabádáním T. G. Masaryka, že státy se udržují těmi ideály, z nichž vznikly. Ideály, které zastávali Štefánik s Masarykem nepatří na smetiště dějin. A to ani ten jejich ideál o soužití Čechů a Slováků. To nebude letos v Praze nijak zdůrazňováno a na Slovensku snad jen několika jedincům napadne brát obnovení svobody z maďarského ujařmování za hodné pozornosti. Pro nás Čechy je naprosto přirozené při oslavě státního svátku vzpomenout na všechny, kteří tehdy vysoko třímali ideál demokratického státu. Zní to dnes banálně? Možná. Možná ale, že takových "banalit" se zbavujeme jen za cenu vlastního ponižování.

Stručný přehled rubrik

Komu patří osmadvacátý říjen	01
Vítejte v horších časech	02
Dobrá vláda	03
Zprávy	04-05
Šplon, jemuž nevěřili	06-8
Nad dopisy čtenářů	09
Perly a perličky	10-11
Kultura	12
Česko-australská kulturní aliance připravuje	13
My kocourkovšti - kdo že prý je víc	14-15
Strašidla mezi Pražany	16
Bludný varhaník	17
Peter on Scooter	18
Z tajů krás české řeči	19
Himaláje - prudce po pětapadesátce	20-22
Humor	23
Křížovka	24

PŘETISKUJEME

Z

LIDOVÝCH NOVIN

VÍTEJTE V HORŠÍCH

ČASECH

Michal Musil

Atmosféra v české společnosti je podivná. Představitelé politické elity se sice hádají stále stejně, ale některé konflikty jsou ještě únavnější než dříve. Spor o vývoz tanků, jakkoli má své věcné jádro, přece není něčím, co by zvedalo národ ze židli před televizní obrazovkou. Pro nás většinou je opravdu vzrušující jiný druh informací: ceny benzínu rostou, daně se zřejmě zvýší, inflace bude možná dvouciferná. Pro některé lidi začíná nová éra utahování opasků, tentokrát už doopravdy. Na rozdíl od začátku 90tých let však obyvatelstvo podporuje úsporná opatření mnohem méně. Nelze vyloučit sociální konflikty, předčasné volby a nástup ČSSD, jejíž některé nápady nevzbuzují právě velké naděje. Čekají nás horší časy. Část politické reprezentace však jako by si to jasně neuvědomovala a také se podle toho nezařizuje. Nejde o strašení. Jsou to fakta, která nezmizí jen proto, že před nimi budeme zavírat oči. Ignorování problémů totiž - jak se v minulých letech ukázalo - vůbec nic nevyřešilo. Je třeba se tázat, zda právě přehlížení znepokojujících tendencí mnohé věci ještě nezhorsilo. Kritické sledování vývoje a upozorňování na možná rizika není projevem odporu vůči demokratickému režimu, ale jeho obranou. Jen ten, kdo se snaží odhalovat hrozící nástrahy, jim může včas čelit. Nebylo by nutné sdělovat tuto jednoduchou pravdu, kdybychom nevěděli, jak hluboko se v mínění českých elit (a možná i v části společnosti) zakořenilo přesvědčení, že ten, kdo veřejně varuje před nebezpečím, je sám přivolává a možná i podřívá samotný demokratický režim. Lze mít největší pochopení pro ty, kteří z nadšení nad znovuzrozením svobody nechtějí přijmout fakt, že přechod k demokracii a tržnímu hospodářství má své stinné stránky. Nikdo, ani politici, ani sdělovací prostředky však už nemají právo dále kreslit lepší zítřky, když nás v dohledné době žádné nečekají. Nikomu, kdo střízlivě popisuje problémy, už by nemělo být podsouváno, že je nepřitelem svobody.

LN 10 - 9 - 97

OSUDOVÁ VÝMLUVA

Jiří Ruml

Nemám rád, když se někdo vymlouvá, že dělá něco nepřístojného jen proto, aby uspokojil společenskou objednávku. Tahle vytáčka se zcela nedávno objevila v novinách i v televizi v souvislosti se smrtí princezny Diany. Nechci teď usvědčit senzacechtivé fotografy z jejich podílu na tragedii, ani na to nemám žádné důkazy. Ostatně nemají je ani soudní orgány. Jde totiž spíše o nemravné omluvy tétož.

Společenskou objednávkou lze ospravedlňovat téměř všechny nestoudnosti, co jich svět i lidstvo zná. Potoky krve v televizních programech, neslušné fotografie v novinách, ba i výrobu a prodej narkotik. Pachatelé to prý dělají jen a jen na zakázku. Ti, kteří to financují a nestydí se na tom vydělávat, jsou podle této zvrácené teorie vlastně dobrotivi a laskavi lidumilové.

Podle této úchylné logiky se dá odůvodnit společenská potřeba vlády silné ruky, diktátorství, terorismus, ujačmení jedné skupiny obyvatelstva jejími protivníky, dokonce i válečná dobrodružství a celosvětová jatka. Taková zvrhlost porodila Stalina i Hitlera a může zrodit další a další despoty v kterékoliv zemi. Bída a hlad podanského národa, jeho neschopnost vyrovnat se s nepřiznivou osudu jinak než mezinárodními konflikty vedou nakonec k zotročení sebesama v koncentračních táborech "menšiny", která neprojeví souhlas. Že na tom profitují především zbrojaři, je nasnadě, právě tak jako ziskuchtivá touha vydavatelů bulvárních periodik.

Řeknete si možná, že kdyby to lidé nekupovali a nežádali, neměli by tihle novodobí upíři, živící se krví svých obětí, z čeho těžit a cizopasit, ale to je jen pouhopouhá výmluva, která je schopná promíjet každému kdejakou neřest.

Podle téhle morálky či spíše nemorálky dělá každý pouze své řemeslo. Řezník přece také zabije zvířata, abychom měli co jíst. Osudová výmluva novinářů a televizních reportérů, kteří se dušují, že to vše vidí na vlastní oči, spočívá podle mne v něčem jiném. Jistě by nebylo moudré, abychom zavírali oči před něčím, co je hodno bedlivé pozornosti, co může člověka varovat, ale též obohatit.

Záleží toliko na výběru, na volbě toho, co musíme veřejnosti dát na vědomí a jak to chci a umím sdělit.

Nevolám po cenzuře, té jsme si zažili ažaž, ani po autocenzuře, v níž mnohé z nás státní dozor úspěšně vycvičil. Ani si nemyslím, že svoboda projevu musí mít své hranice, jde však o míru vkusu, které se vybrané říká odpovědnost nebo také svědomí. Abychom se zbavili neschovávali za plentou zdánlivě společenské poptávky.

LN 11 - 9 - 97

Co vlastně chtěli soudruzi v roce 1968

Josef Škvorecký, Toronto

V mém vzpomínání Minulost v přítomnosti anebo Napřeskáčku (Listy, č. 4. 1997) vykládá A. Liehm tzv. Československé jaro způsobem, o němž si nejsem jist, že odpovídá skutečnosti: "...o čem tohle jaro vlastně bylo? O tom, jak jsme chtěli zachránit komunismus, a naštěstí přišli Rusové a my dnes máme svobodu? Tohle spadlo ze stolu dost rychle, myslící lidé v Evropě to ne-sežerou."

Zdá se mi, že by chtělo jednak definovat, kdo jsou ti "myslící lidé" a zařazuje-li mezi ně i lidi myslící konzervativně, a jednak i trochu zpytovat svědomí. Vyličení boje liberální frakce partaje jako boj za demokracii, nikoli za zdemokratizovaný komunismus s trvajícím "vedoucí úlohou", je vysvětlením ex post, které tak docela nehraje se zkušeností u myslících lidí (ale asi jiných, než jsou ti Liehmovi) dosud v čerstvé paměti.

Vzpomínáte si přece na "euro-komunismus" s jeho nikdy nevyjasněnými hypotézami o pluralismu v jakési gramsciovské demokracii? Pochopili jsme někdy, jak se takovýhle "pluralitní" komunismus měl lišit od moderní sociální demokracie? Snad tím, že připuštěna by byla jenom škála socialistických názorů, vzniklých asi zlegalizováním stranických frakcí? A pokud jste o tom do té hloubky nepřemýšleli, vzpomínáte si na tehdy vyslovené názory, třeba že komunismus bude jako řeka, v níž existují různé proudy a víry (to by byly ty povolené plu-

ralitní strany a jiná občanská seskupení), ale ta řeka je všechny dovede do moře socialismu? Nebo dokonce, že vedoucí úlohu strany voliči ve svobodných volbách zachovají z vděčnosti za to, že strana jim vrátila demokracii?

Zní to dnes nesmyslně, jenže já jsem taková podobenství z úst tehdy významných státníků na vlastní uši slyšel. Mysleli to vážně, nebo snad na tom byli jako Tonda Liehm, který už tenkrát věděl, že "svoboda slova... politický pluralismus, svobodné odbory atd. znamenají konec komunismu, jsou s ním neslučitelné?" Mně se tenkrát zdálo, že to dubčekovci - stejně jako eurokomunisté - myslí vážně.

Jestliže však Liehmův názor na neslučitelnost komunismu s demokracií sdíleli i ostatní aktéři dramatu nebo jejich většina, pak ovšem skutečně nemá pravdu nejmenovaný interpret událostí, jenž drama vidí jako nepovedený pokus zachránit systém, "jenže našťáště přišli Rusové, takže dnes máme svobodu". Potom ve skutečnosti, jak to tvrdil Brežněv, šlo o zničení komunismu. To se dá alespoň vysoudit z okolností, že názory nejmenovaného interpreta smetli v Bratislavě pod stůl.

To by pak také nebyl pravdivý velice rozšířený názor, že jako v Goethově básni "Čarodějův učeň" vyvolali straničtí činitelé neprozřetelně ducha demokracie, pak se ho nedokázali zbavit, a tak se jim nechali unášet s plným vědomím, že je i celou společnost unášá do průšvihů.

(L.N. 5.9.97)

Dobrá vláda

Ludvík Vaculík

To bude špatná vláda, pod níž příznačně dosáhnou svého cíle zlatokopové u Kašperských Hor! Dostal jsem jejich časopis: jmenuje se Naděje a má změnit nepříznivé mínění lidí. A já se bojím, že jedni se unaví, druzí se nechají oklamat a třetí podplatit. Nejsou už podplaceni? Nechápu, jak může například František Hájek, generální ředitel TVX Bohemia, klást zlato nad krajinu. Co bude čím dál vzácnější? Zrazuje nás cizím kořistníkům, kteří nemají stud, jinak by už odtáhli. Já bych vůbec udělal zákon, aby všichni těžaři museli i s dětičkami žít mezi svými haldami, pod svými komíny.

Bude to špatná vláda, jež otevře uhelné doly v Beskydech, čehož se komunistická už neodvážila. A sledujete, jak notoričtí betonáři tiše, stranou naší pozornosti pracují k přeměně řek Odry a Moravy v dopravní koryta? Jednou jsem o tom napsal panu premiérovi a on mi odpověděl, že ten plán přece padl. Za pár dní jsme četli, že se vláda k němu vrací: jak to je? V neděli cestou vlakem do Německa jsem potkal transport kontajnerů, na nichž bylo docela nestydatě napsáno Vápenka Čertovy schody, Tmář. Oni si všichni takoví, budou s námi pořád dělat, co chtějí? Kdy se už konečně ta vláda postaví na naši stranu?

Může vzniknout otázka, koho minim tím pojmem "my" a proč. Minim tím menší a lepší část občanstva, jež se musí mezi politiky a jejich stranami rozhodovat podle jejich denních kousků. Kdo z nich vlastně jedná pro naši budoucnost? Jejich programy a plány mluvící o budoucnosti mří ve skutečnosti jen k tomu, jak nám zařídít pohodlnější přítomnost. Dobrá vláda musí otevírat budoucnost.

Vidíme, že většině lidí se daří slušně a mnohým víc než to. Jistě je správně zlepšit životní podmínky i těch ostatních: to vláda říká a chce. Ale co dál? Vy, jimž se daří dobře, vy už přece nemusíte mít a chtít víc, proto to nechtějte. Vy už jenom žijte, vydělávejte na odstranění bíd a špin, zlepšujte obce, opatrujte krajinu, hlavně však okolo sebe skopávejte se stolu blbce a darebáky.

Dále jsem užil slova "budou-

cnost". Co je budoucnost: to je doba, kdy se rozdíl mezi vládou Václava Klause a Miloše Zemana bude jevit nicotný, protože žádná z nich nedohlédla k budoucnosti a neměla k tomu ani ty správné voliče.

(L.N. 24 - 6 - 7)

HLEDÁME

BLAŽENU HRAZDILOVOU

poslední adresa:

252 Baird Ave, Matraville, NSW

EVŽENA MANDLA

poslední adresa:

2 Kurraghain Ave, Sydney, NSW

FRANT. BURIÁNKA

nar. v roce 1915, do Austrálie

přišel po roce 1946,

poslední adresa:

108105 Inkerman St. St. Kilda,

VIC 3184

Všechny informace prosím pište

nebo volejte :

Generální konzulát

České republiky Sydney

169 Military Road, Dover

Heights, 2030

tel: (02) 9371 8877

fax: (02) 9371 9635

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

firma

GAZDIK L. L. B.

&

CO. SOLICITORS

upozorňuje všechny zájemce o

její služby, na změnu

telefonního čísla.

Nové tel. číslo :

(02) 9948 7049

TŘI ČESKY

žijící v České republice,

nezávislé a bez závazků,

ve věku 42, 43 a 47 let

by se rády seznámily

s příjemnými krajany

přiměřeného věku.

Zn. "Začít znovu"

Opovědi do redakce !

ZPRÁVY

Rozkol mezi dvěma frakcemi uvnitř Občansko demokratické aliance (ODA) může na listopadové konferenci vyústit jejím rozpadem. "Pokud se bude předseda Michal Žantovský i nadále obklopotvat lidmi úřednického typu, kteří budou v sekretariátu určovat politiku, a nevyzve na celostátní konferenci k užší spolupráci také představitelé pravé frakce, pak je s ODA definitivní konec", řekl jeden z vysokých činitelů aliance. Někteří významní politici této strany se navíc zřejmě ani nebudou ucházet o funkce ve stranických orgánech. Měli by to být Jiří Skalický, Vladimír Dlouhý, Jan Kalvoda a Karel Ledvinka. O funkce se naopak ucházejí budou zakladatelé hnutí Daniel Kroupa a Pavel Bratinka.

Pokud by vláda včas reagovala na úsporné návrhy předkládané Křesťanskou a demokratickou unií a Českou stranou lidovou, mohla, podle předsedy poslaneckého klubu Josefa Janečka ušetřit na zdravotnictví až 25 miliard korun. "Mohl bych cítit zadostiučinění, ale necítím. Tento návrh vetovali naši koaliční partneři pět let a vidím, kolik škody se za tu dobu ve zdravotnictví napáchalo. Kvůli tomu, že se v parlamentu zcela zabránilo diskuzi, o zmíněném materiálu, vynaložilo naše zdravotnictví ne čtyři, ale pět miliard korun ročně, tedy 25 miliard za pět let, které se mohly v rezortu lépe využít." Dále řekl, že na vině je "pevná víra v neomylnost neviditelné ruky trhu". Za zvlášť bolestné označil rušení některých nemocnic, do nichž se ještě v tomto roce investovalo. Tento postup dokazuje bezkonceptnost celého rezortu. Spor mezi praktickými lékaři a zdravotnickými pojišťovnami prohlásil za zcela zbytečný. Podle něj by stačilo zefektivnit vnitřní strukturu fungování systému a bylo by peněz dostatek. Lékaři totiž v některých případech používají při bezvýznamných úkonech zbytečně drahá až luxusní zařízení.

Pro intenzivnější zapojení bývalých disidentů a aktivistů boje za lidská práva do česko-německého dialogu a zvláště do chystaného diskuzního fóra, se vyslovil český prezident Václav Havel ve svém příspěvku pro německý list Frankfurter Allgemeine Zeitung. Příspěvek byl v úvodu osmistránkové přílohy věnované České republice. Havel oceňuje "osvobozující změnu", která v poslední době ve vztazích česko-německých nastala, a všestranně se rozvíjející spolupráci označuje za krok na cestě od historického sousedství k evropskému partnerství. Český prezident dále konstatuje, že se Němci po sjednocení své země a Češi po rozdělení museli v posledních letech soustředit na vnitřní problémy a hledání nové identity a zároveň museli překonávat rušivé hlasy z minulosti. Právě při překonávání těchto problémů i při vymaňování se z úzkého kruhu národ-

ních a bilaterálních témat by právě disidenti mohli přispět k nalezení nového úhlu pohledu na úkoly, jež před oběma národy stojí, uvádí Václav Havel. Také předseda spolku Adalberta Stiftera Peter Becher považuje současnou situaci a zvláště společnou cestu do srůstající Evropy za velkou šanci pro Čechy a sudetské Němce ke vzájemnému sblížení. Ve svém příspěvku zdůrazňuje, že je třeba s porozuměním a citem přistupovat ke křivdám minulosti, jež způsobily oběti na obou stranách. Nezpomínat si stále způsobené zlo. Příloha se dále zabývá různými aspekty vývoje České republiky. Ocenuje docílené výsledky, ale zároveň ukazuje na chyby transformace. Například systémové slabiny kuponové privatizace, zmeškanou restrukturalizaci, nedostatečně vyvinutý kapitálový trh, nevyřešený problém vzájemného zadlužení podniků, zanedbanou podporu středního stavu a narušený vztah vlády k nevládním organizacím. Přes všechny tyto nedostatky však soudí, že "Česká republika bude politicky, hospodářsky, strategicky i kulturně velkým přínosem pro NATO i Evropskou unii."

Místní soud v Brně v odsoudil bývalého vyšetřovatele StB Jaroslava Daniela k pěti letům odnětí svobody za činy, které spáchal v letech 1948 - 1950. Soud uznal Daniela vinným, že v uvedené době prováděl nezakonné metody výslechu, kterými nutil vyslychané osoby k doznání trestné činnosti, které se nedopustili. Podle předsedkyně senátu byli pak tito lidé na základě vynucených doznání odsouzeni Státním soudem v Brně k vysokým trestům. V některých případech byla osobám, které prošly výslechem u Daniela způsobena těžká újma na zdraví. Daniel to nevylučuje, ale rozhodně popírá takovou míru, jaká je mu přisuzována.

Někteří poslanci a senátoři tří koaličních stran nebudou při prezidentských volbách hlasovat pro Václava Havla, ačkoliv jejich politická seskupení jako celek se pro znovuzvolení současného prezidenta již vyslovila. Informuje o tom Mladá fronta DNES s odvoláním na místopředsedu senátu Vladimíra Zemana z Občanské demokratické strany (ODS). "Vím, že zaznívají hlasy, že někteří nebudou Václava Havla volit, ale domnívám se, že tyto hlasy nemohou ovlivnit jeho zvolení." Podle něj nejčastěji vadí politikům amnestie, udělování milosti, rodinné poměry nebo ho podezírají z politické zaujatosti. Tato slova potvrdil i jeho stranický kolega a hlavní manager strany Tomáš Ratibořský. Také sociální demokratický poslanec Pavel Dostál ví o několika lidech, kteří nebudou hlasovat pro Havla. Jemu osobně vadí, že se postavil na stranu vládní koalice. Místopředseda poslaneckého klubu ČSSD Lubomír Zorálek zase řekl, že Havla kritizuje za jeho odmítavý postoj k referendu o vstupu do NATO a má výhrady i česko-německé deklaraci. Podle mluvčího prezidenta Ladislava Špačka je prezident o negativních názorech poslanců informován.

Francouzský prezident Jacques Chirac předal v Paříži českému prezidentovi prestižní Světovou cenu Cino del Duca, udělovanou každoročně významným vědcům a literátům. Chirac při této příležitosti také přislíbil podporu snahám České republiky o

vstup do Evropské unie. Cena Cino del Duca, která s sebou nese sumu půl miliónu franků je udělována od roku 1969 a má ocenit autora, jehož vědecké či literární dílo odráží poselství moderního humanismu. Francouzský prezident řekl, že Václav Havel dostává tuto cenu nejen za své dílo, ale i za svou odvahu, inteligenci a duševní sílu, jež prokázal při snahách o udržování bdělého svědomí národa. Dále vyzdvihl, že i při vstupu do politiky zůstal Václav Havel "věrný sám sobě... a nadále šíří hluboké poselství humanismu". Prezident Chirac zároveň při předávacím ceremonialu prohlásil, že v době, kdy Česká republika opět vzala svůj osud do svých rukou a připravuje se na vstup do Evropské unie je na všech Evropanech, aby ji v této etapě provázeli. Dodal, že "Francouzi tak učiní rádi".

Třetina posluchačů pražských vysokých škol má zkušenosti drogami. Studenti, na které jsou kladeny stále vyšší nároky, vykazují podle posledních statistik špatný zdravotní stav, včetně vzrůstu alergií nebo psychosomatických a infekčních chorob. "Ze sedmdesáti tisíc pražských vysokoškoláků se třetina z nich dostává do styku s drogou, zvláště na kolejích", konstatuje ředitel Zdravotního ústavu národního zdraví posluchačů vysokých škol (ZÚNZ PVŠ) Karel Kobeš. Některé fakulty samy přiznávají, že při úklidu záchodků téměř denně nacházejí použité injekční stříkačky. Podporují proto snahu ZÚNZ PVŠ otevřít vlastní protidrogové centrum. "My například odmítáme dělení drog na měkké a tvrdé, což odborníci v mnoha centrech dělají," varuje psychiatr ústavu Hana Kubásková, "I marihuana totiž podle posledních výzkumů může u chronického konzumenta narušit paměť a dokonce vyvolat sterilitu." Krizové centrum pro vysokoškoláky by mělo pracovat v objektu ZÚNZ PVŠ. "Za minimální finanční podpory jsme schopni jej otevřít do měsíce," dodává Karel Kobeš. Projekt podpořila i protidrogová koordinátorka hl. m. Prahy Nina Janýšková. Zda na něj magistrát přispěje, bude jasné do konce října. Zřizovatelem ZÚNZ PVŠ je sice hl. m. Praha, budova polikliniky a objekt budoucího centra je ale v majetku státu. "Sponzoři, kterých je dostatek, však své peníze neposkytnou do doby, než budou majetkoprávní vztahy vyřešeny", uvedl K. Kobeš.

Arnold Schwarzenegger navštívil nakrátko českou metropoli, aby jako jeden ze spolumajitelů restauraci Planet Hollywood, provedl propagační inspekci pražské pobočky. Ve špalíru ho vítali zvědavci, začínající kulturisté, překvapení turisté. Úvodního slova se ujal s elegancí sobě vlastní radní František Ringo Čech. Poté byl usměvavý Arnold obdarován. Od kostýmované rudolfínské družiny dostal krátký meč a pak loutku, která byla jeho přesnou kopií co do oblečení i vypracovaného svalstva. Diváci však byli zklamaní, když Schwarzenegger po pouhých několika minutách na podiu, obklopen neprodyšnou ochrankou zmizel v útrobách restaurace. Proti tajemnému očekávání nepřivezl žádné memorabile k výzdobě interiéru ze své nejposlednější role Mr. Freezeho ve filmu Batman.

Premiéři ČR a Slovenska Václav Klaus a Vladimír Mečiar po šesti hodinách jednání na své první schůzce ve slovenských

Piešťanech po více než čtyřech letech, neoznámili novinářům žádný výsledek, ale shodli se na možnostech řešení dosud otevřených otázek. Pro českou stranu je nejdůležitější, aby do konce letošního roku guvernér centrálních bank a šéfové Fondů národních majetků obou republik zahájili jednání o výměně akcií v české Komerční úvěrové bance, a pro Slovaky zase otázka slovenského zlata, které je v držení České národní banky.

Hra na kulatý stůl slovenských politických stran, preferovaná především Vladimírem Mečiarom, se nechytá. Koaliční politici se jen tváří, že rokují, tak soudí bratislavská Pravda s tím, že toto hry se přestala zúčastňovat téměř celá opozice kromě Strany demokratické levice (SDL). Záměrem Vladimíra Mečiarom není dosáhnout dohody, zdůrazňuje deník s poznámkou, že ta by mohla narušit jeho hegemonii. Dále dodává, že Mečiar jen potřebuje vyvolat zdání, že se pokouší jednat s opozicí a ta jeho podanou ruku odmítá. Komentátor si klade řečnickou otázku, o čem se mohou strany dohadovat po nerespektování Ústavního soudu a nedoplnění výborů Slovenské informační služby a Vojenského zpravodajství. Průběh kulatého stolu lze klidně nazvat posezením u čaje o páte. Rozdíl je v tom, že se o páte nezačalo, ale šlo ke konci, uvádí Národní obroda. V případě neprojednávání požadavku SDL měl předseda největší opoziční strany z rokování odejít. Realita však byla jiná. Scenář téměř sedmihodinového jednání opět napsalo vládní křídlo za kulatým stolem. Kulatý stůl se obvykle využívá tehdy, když politickou situaci není možné vyřešit standartními prostředky. V rukou nestandardních politiků je vlastně kulatý stůl pouhým prostředkem k tomu, aby opozice na Slovensku nepřežila. Skutečnou hodnotu setkání naznačil výrok předsedy SDL Jozefa Migaše, že se nemíní účastnit setkání, která nemají praktický význam. Všechna dosavadní kola Kulatého stolu měla propagandistickou funkci. Poslední však již nic nepředstíralo.

Bratislava ze setrvačnosti nebo spíše z jiných důvodů reaguje na dění v Praze jinak, než u jiných sousedů, uvádí bratislavská Pravda s tím, že nebyť maďarského problému reagovalo by Slovensko na české podněty ještě častěji a citlivěji. "Český příklad se využívá jako zbraň v našich vnitropolitických zápasích", upozorňuje deník. "Propagandisté naklonění vládní koalici se pokoušejí každý vážnější problém české společnosti prezentovat jako důkaz o správnosti cesty samostatného Slovenska. Někteří stoupenci opozice zase nastavují zrcadlo zjevných i diskutabilních úspěchů ČR jako čirou výčitku vládnoucí elitě Slovenska," míní Pravda. Zároveň však připomíná, že totéž s většími či menšími omezeními, lze sledovat i v českých médiích. Proud negativních informací o dění na Slovensku má, podle komentátora, posloužit k opakovanému zdůvodňování zániku společného státu nebo ke zlehčení krizových jevů v české politice a ekonomice. Slovensko by se mělo raději porovnávat například s Dánskem nebo Slovinskem a Česká republika zase třeba s Rakouskem nebo Belgií. Možná, že by to pomohlo i slovensko-českým vztahům, podotýká Pravda.

Náš spojenec Francie

(Z knihy generála F. Moravce
"Špion, jemuž nevěřili")

Byla Francie skutečně spojen-
cem Československa? President Beneš ji
za spojence nepřestával považovat skoro
až do poslední chvíle mnichovské krise.
A to i přesto, že mu generál Moravec už
dlouho před Mnichovem dokazoval, že
získaných zpráv, nechť Francie přijít
Československu na pomoc, bude-li
napadeno Třetí Říši. Uvěříme-li Mo-
ravcově verzi - a není důvodu o ni
pochybovat - sledáme snahu presidenta
Beneše ospravedlnit svoji mnichovskou
kapitulaci z nové perspektivy.

Redakce

Jednoho jarního dne v roce 1937, krátce po naší první schůzce s A-54, jsem vyjel příkrou Nerudovou ulicí k pražskému Hradu a strávil skoro dvě hodiny v audienci u presidenta republiky.

Beneš zastával tehdy presidentský úřad skoro patnáct měsíců. Masaryk rezignoval v prosinci 1935 kvůli svému zdravotnímu stavu, který mu bránil vykonávat úřad. Ve svém resignačním dopise doporučil Beneše jako svého nástupce. Podle ústavy volilo československého presidenta Národní shromáždění, a proto toto doporučení bylo ve skutečnosti gestem, kterého nemuselo být dbáno. Nicméně Beneš se stal jeho nástupcem, taková byla tehdy Masarykova autorita.

Chtěl bych tady něco říci o našich dvou prvních presidentech. T. G. Masaryk nebyl jen osvoboditelem a tvůrcem nového státu, byl to vele duch, který měl v prvních třech desetiletích dvacátého století integrální vliv na vývoj československého národa. Tento veliký demokrat a humanista byl nesmířitelným protivníkem, když šlo o vítězství pravdy. Bojoval rozhořčeně proti stupidnímu nacionalismu, povýšenému antisemitismu, proti prázdňnému a křiklavému panslavismu i proti nekritickému zbožňování Ruska, jehož reakčnímu režimu věnoval obsáhlou studii. Byl známý jeho boj proti intrikám a podvodům vídeňské vlády, a v neposlední řadě jeho příkrý postup proti

historické legendě, obsažené v podvržených Rukopisech. Byl to vědec a filosof, který spolu s Palackým dal vědecký podklad smyslu českých dějin. Nesouhlasil s Tolstým a jeho zásadou, "Neodporovat zlému", a měl s ním několik příkrých rozmluv na toto téma v Jasné Poljaně. Byl zásadně a ostře proti komunismu.

Beneš žil a pracoval vedle něho, ve stínu jeho velikosti. Byl Masarykovi zcela nepodobný svým fyzickým vzhledem, povahovým založením, nedostatkem temperamentu a vášnivostí, svojí dialektičností a snahou ke kompromisu, vždy a za všech okolností, i se zlými a zlými lidmi. Jako zahraniční ministr a významný představitel Ligy národů byl více za hranicemi státu než doma. Nebyl proto nikdy blízký lidu, ten jej prostě přijal jako Masarykův odkaz. Dal svému národu všechno, co měl: svoji nesrovnatelnou píli, svoji poctivou demokratičnost, svoji integritu a svoje diplomatické schopnosti. Bylo mu souzeno vést národ v nejtěžším období.

Jestliže Masaryk znamená vzkříšení národa a jeho vzmach. Beneš znamená křísť, porážku, úpadek a zánik jeho samostatnosti. Spekulace, jak by se asi vyvinul osud československého národa, kdyby byl v době krise stál v čele Masaryk v plné duševní i tělesné síle, je ovšem pouze teoretická. Já sám jsem přesvědčen, že Masaryk by byl do boje šel. Nebyl člověk, který se dal unést událostmi, nýbrž sám je tvořil.

Před Benešovým nástupem do presidentského úřadu jsem s ním neměl oficiálně co dělat a viděl jsem ho jen občas na formálních recepcích. Věděl jsem o něm, že se hodně zajímá o armádu. Se svou známou pracovní vervou udělal již hodně pro její zesílení a reorganizaci i za tu krátkou dobu, co byl prezidentem. Jeho přání vyslechnout kompletní zpravodajské hlášení a poznat mne osobně naznačovalo, že si váží zpravodajství a že chápe jeho důležitost pro naši zemi. A opravdu se ukázalo, že tomu tak bylo, neboť tato audience byla první z celé řady schůzek, které se uskutečnily v předválečných letech a na kterých jsem shledal Beneše vždy ochotného poskytnout mi oporu, když se ta či ona politická strana snažila ovlivnit můj úřad pro stranické účely.

Beneš byl, jak známo, malé postavy. Jeho chování bylo suché a pedantické, zřídka ovlivněné citem. Vskutku jeho malá postava byla jednou z mála věcí, v nichž kdy projevil citlivost. Neměl rád ve svém okolí lidi vysokých postav. Vždy prohlédl všechny fotografie, vzaté při oficiálních příležitostech, a nedovolil zveřejnit žádnou, která jeho malou postavu příliš zdůrazňovala. Fotografové měli nařizeno, aby brali obrázky z takových úhlů, jež by presidenta neukazovaly o mnoho menšího než osoby v jeho okolí.

Při mé audienci naslouchal pozorně mému hlášení, jež trvalo 45 minut a shrnovalo všechno, co jsme tehdy o německých vojenských přípravách věděli. Zakončil jsem tím, že podle našich zpráv má německá armáda 21 divizi, rozdělených do pěti armádních skupin. Podle našich odhadů může se tento počet za mobilizace zdvojnásobit. Podle našich kalkulací musíme očekávat, že na podzim roku 1937 počet pěších divizi vzroste na 38. Máme zprávy o tom, že poslední jezdecká divize bude motorizována koncem roku 1937.

Co se týče letectva, počet letounů Luftwaffe je už teď vyšší než počet britských letounů a koncem roku 1937 síla německého letectva, obranného i útočného bude vyšší než síla britského a francouzského letectva dohromady.

Řekl jsem Benešovi, že nebezpečí není okamžité. "Dokud nebudou jejich západní opevnění dokončena", řekl jsem, "není pravděpodobné, že by se německé velení odvážilo započít větší vojenskou operaci". Dodal jsem však, že dokončení Západního valu bude patrně synchronizováno s dokončením budování německých vojenských sil, které se podle našich zpráv, uskuteční na podzim roku 1937.

Poukázal jsem na to, že z vojenského hlediska reokupace Porýní představuje přímé ohrožení Rakouska a Československa. Francouzská pomoc může přijít jen rychlou ofenzivou francouzské armády pronikající údolím řeky Mohanu. Dohotovení německých opevnění toto proniknutí znemožní.

"Pane presidente, chci tím jen zdůraznit, že je tu velký náznak, že Německo chystá vojenskou akci proti

Československu", řekl jsem. Popsal jsem vzrůst německé zpravodajské činnosti a dodal: "Nemohu pro tak intenzivní činnost najít jiné vysvětlení, než že je to příprava pro válečné akce." Dodal jsem, že žádná zpravodajská služba nemůže udržovat zpravodajskou činnost na takové výši příliš dlouho. "Jsou-li naše kalkulace správné," řekl jsem, "rok 1938 může být velmi důležitým rokem pro střední Evropu a Československo."

Beneš řekl, že se mnou "v zásadě" souhlasí - jak jsem později poznal, byl to jeho výraz pro diplomatický nesouhlas. Tak jako později mnohokrát, Beneš naslouchal s blahosklonnou shovívavostí, jakmile se mě hlášení dotklo politického pole, což, jak jsem se mnohokrát přesvědčil, je postoj obvykle projevovaný profesionálními politiky k profesionálním vojákům. Benešův názor byl, že politika je jeho pole, kterému já jako voják nemohu rozumět. Beneš řekl, že se mnou souhlasí, že Hitler možná něco na blízkou budoucnost připravuje, ale v to případě bude tato jeho akce neúspěšná a přivede Hitlerův pád. "Takové režimy, jako je Hitlerův, založené na násilí a zaměřené na nejnižší lidské instinkty, musí padnout se svým prvním neúspěchem," řekl prezident. "To je sociologický zákon".

Beneš, nesmírně nadaný student sociologie, kterou studoval na Sorbonně v Paříži měl k politice vědecký přístup. Jeho zkušenost v jednání s nejrůznějšími aspekty zahraničních věcí byla ohromná. Pod Masarykovým vedením řešil zahraniční československé problémy když mu bylo sotva třicet. Ministrem zahraničních věcí se stal v pětácti letech. Byl v zajetí vlastního úspěchu a ten způsobil, že dával přednost metodám, které už úspěšně použil v minulosti, za první světové války, při Versailleských jednáních, vedených na základě diplomatických protokolů a na gentlemanských jednáních mírových konferencí v letech dvacátých. Klíčem k jeho úspěchu byl kompromis. Tyto lekce z minulosti, jeho spíše pragmatický než principiální postoj k problémům a jeho nechuť uvěřit, že není možno přesvědčit některé odpůrce logickým argumentem, nebyly dobrou průpravou pro jeho konfrontaci s Hitlerem a později i se Stalinem.

V roce 1936, při zkoušce na

povýšení na plukovníka, jsem měl řešit tuto hypotetickou situaci: "Československo je napadeno Německem. Maďarsko a Rakousko jsou rovněž nepřátelské. Polsko je neutrální, ale potencionálně nepřátelské. Francie ještě nevyhlásila mobilizaci a Malá Dohoda teprve začala. Uvedte vojenské řešení pro Československo."

K této otázce jsem napsal svou odpověď ve třech slovech: "Problém vojensky neřešitelný". Moje "rozluštění" našlo plný souhlas u mých představených.

Rozhodujícím faktorem byla izolace. Československo bylo připraveno bojovat. Mělo velkou, dobře vyzbrojenou a připravenou armádu, schopnou energické obrany. Mělo moderní výzbroj a výborné pevnosti. Ale co ještě potřebovalo k obhájení existence, byli tři faktory: spojence, kteří by byli vojensky dostatečně silní a schopni včas pomoci v případě napadení, znalost vojenských sil Německa a všech potencionálních nepřátelských zemí, a reprocity informovanosti vlastní a spojenců o těchto nepřátelských silách a jejich plánech.

Co se týčedruhé potřeby, mohu objektivně konstatovat, že se nám to podařilo. V letech těsně předcházejících Mnichovu jsme se vypracovali na přední místo mezi všemi evropskými zpravodajskými službami. Není to samolibé vychloubání. Měl jsem po ruce pramen nejpovolanější, německé dokumenty, které tato hodnocení vyslovovaly. Německá organizace Abwehr vydávala každoročně bulletin, ve kterém zhodnotila metody evropských zpravodajských služeb pracujících proti ní. Ve třech bulletinech, vydaných v letech 1936, 1937, 1938, jsme zaujímali první místo, jako služba německým zájmům nejnebezpečnější.

Spolupráce s Francií byla založena na známé spojenecké smlouvě, která zavazovala Francii zasáhnout proti Německu, kdyby jim bylo Československo napadeno. To bylo samozřejmě podkladem pro spolupráci co nejuzší a my se snažili naše závazky ze všech sil plnit. V roce 1936, rozmnožilo řady našich spojenců sovětské Rusko. Vojenská část spojenecké smlouvy zavazovala Sovětský svaz přijít nám na pomoc za předpokladu, že Francie splní svůj spojenecký závazek.

V době mého příchodu na hlavní

štáb existovala mezi Československem a Francií rutinní zpravodajská spolupráce, obvyklá mezi dvěma spojenci. Zpravodajské konference se konaly vždy dvakrát za rok, střídavě v Paříži a v Praze.

V roce 1934 jsem se zúčastnil první zpravodajské konference v Paříži, na které jsem se seznámil s plukovníkem Rivetem, šéfem Service de Renseignement, jež byla službou výzvědného oddělení Francie. Rozhovory s Francií na této schůzce se týkaly výlučně výměny zpráv a vůbec se netýkaly spolupráce v poli. To bylo první, co jsem byl rozhodnut změnit. Poukazoval jsem na to, že naše dvě organizace pracují nejen proti stejnému odpůrci, ale také uvnitř stejných zájmových úseků a za stejnými cíli. Moje argumenty sice francouzskou zpravodajskou službu zcela nepřesvědčily, ale přiměly ji přijmout kompromis, že na příští schůzce začnou představitelé obou služeb diskuzi o zkušenostech z polních operací.

My jsme byli v některých případech schopni dodat francouzským představitelům hodnotné informace protivýzvědného charakteru, jež se týkaly jejich zájmových oblastí. Ačkoliv potřeba větší zpravodajské koordinace vzrůstala s nárůstem nacistického nebezpečí, Francouzi nikdy nepřistoupili na nic víc než na systém, vypracovaný na schůzce v roce 1934.

Když jsme dostali od našeho švýcarského agenta plán německé Luftwaffe v roce 1935, podrobili jsme dokumenty přísným laboratorním zkouškám a analytickému zhodnocení a ve shodě s existující spoluprací jsme je předali francouzské a britské zpravodajské službě. Na francouzské straně byl materiál doručen majoru Gouyou. Pak jsme od francouzské služby dlouho nic neslyšeli. Konečně nám Gouyou přinesl vzkaz, že francouzská služba ohodnotila dokumenty jako podvrh.

Reakce britské zpravodajské služby byla úplně jiná. Promptně reagovala na tuto informaci a počala energicky budovat své obranné letectvo. V té době také vznikl letoun, který tak účinně zasáhl v Bitvě o Anglii v roce 1940, světoznámý Spitfire.

Nějaký čas po mé audienci u

presidenta Beneše konal německý štáb tajné cvičení na mapě. U nás se takovým cvičením říkalo, štábní cesta. Dostali jsme zajímavou agenturní cestou kopii dokumentu o tomto cvičení. Jeho námětem byla válka Německa proti Československu a Francii. Hlavní myšlenkou německého manévru bylo soustředit valnou část německých sil proti Československu a v obraně na Siegfriedově linii. Byla zde uvedena organizace německých armád pověřených útokem na Československo, jejich síla, to jest počet divízi, a jejich úkoly, směry postupu a cíle, jména velitelů armád a divízi. Za slabinu československé obrany se považovala: Délka československých hranic, vynucující rozptýlení československých obranných sil, nespolehlivost sudetského elementu obývajícího strategicky důležitá pohraniční území a nedostatečná protiletadlová obrana. Závěrem cvičení bylo, že Československo bude zlikvidováno během tří týdnů. Dokument obsahoval závěr německého štábu, že po tyto tři týdny Francie neprovede žádnou účinnou akci ve prospěch Československa. Studovali jsme tento dokument velmi vážně a pozorně a došli k závěru, že po věčné stránce nemůže být pochybnosti o jeho autentičnosti. Poslali jsme jej spěšně Francouzům. Ti odpověděli, že mají vážné pochybnosti o jeho pravosti a že jej považují za podvrh. Obě reakce vedoucích francouzských představitelů mně nepříjemně překvapily, neboť prokazovaly při nejmenším nezájem a hostejnost k věcem tak vážným.

Zpravodajská konference v roce 1937 byla pro mě prvním střetnutím se slepým poraženeckým duchem Francie, defetismem vyjádřeným rčením "všechno je lepší než válka", který nakonec prostoupil celou Francii. Při konferenci jsem vycítil u našich francouzských kolegů jakousi podrážděnou rezervovanost, chlad a více než náznak kriticismu, který byl zatvřelý a nezasloužený. Francouzská služba brala v pochybnost všechny naše zprávy o rostoucí moci německé říše a zvláště odmítala věrohodnost našich konkrétních informací o německých strategických plánech agrese proti Československu. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že Francouzi dělají vše, aby náš přesvědčili, že nebezpečí německého útoku není tak

velké a tak okamžité, jak to naše zprávy potvrzují. Měl jsem dojem, že jejich přání "vědět, co se děje" se s růstem nacistického nebezpečí úměrně zmenšuje.

Vím teď, že jednou z Hitlerových prvních podmínek pro Zelený plán, pokud se týkal Francie, bylo, že musí být "rozvrácena takovou domácí krizí, že francouzská armáda bude plně zaměstnána a neschopna války proti Německu." Náznaky zárodku podobné situace byly znatelné už v době naší zpravodajské konference v roce 1937. Části německého operačního plánu byly v našich rukou, a tím také v rukou našich spojenců. Normální reakce v takové situaci by byla okamžitá jednání o konkrétních opatřeních, jaká by se měla činit v případě napadení Československa. Žádná iniciativa k podobným jednáním z francouzské strany nepřišla.

Nadhodil jsem otázku, jaká opatření by byla nutná pro udržování vzájemného spojení, kdyby Československo a Francie byly od sebe odděleny německými jednotkami. Francouzští zpravodajci reagovali velmi chladně s námitkou, že potřebují instrukce od svých nadřízených, než o takových opatřeních budou jednat. Odmítli dokonce jen vyslechnout moje technické návrhy a propozice, které byly určeny pro jejich informaci našich potřebách, aby o tomto předmětu mohli později informovaně hovořit se svými představenými.

Z konference jsem se vrátil velmi ustarán. Nedostatek zájmu a úmyslné podceňování situace z francouzské strany se projevily už dříve, ale nyní jsme byli v situaci, že se neudělala žádná opatření pro naše vzájemné spojení v případě války. Náš generální štáb náléhal na koordinaci operačních a mobilizačních plánů obou zemí. Francouzsko - československá smlouva nedávala v této věci žádné pokyny a tak po první československé krizi v květnu 1938 se generál Krejčí obrátil písemně na generála Gamelina, šéfa francouzského generálního štábu, a vyjádřil přání přijet do Francie a projednat důležitá opatření. Odpověď generála Gamelina byla krátká: Řekl, že tato záležitost nespadá do jeho pravomoci, a proto předal Krejčího dopis francouzskému ministerskému předsedovi Daladierovi. V tomto dopise se velitel

francouzského generálního štábu ani nezminil o pozvání Krejčího do Francie. Námitka, že koordinace vojenských opatření pro případ krize je "mimo pravomoc" velitelů generálního štábu dvou spojeneckých zemí, byla směšná.

Později v Londýně mi řekl prezident Beneš, že to bylo v prvních měsících roku 1938, kdy nabyl přesvědčení, že náš Francie zradí.

(pokračování příště)

**Starší manželé (60 let)
z České republiky
(elektro inženýr - farmářka)
by rádi vypomohli na vaši
farmě,
popřípadě se o ni postarali
v době vaší nepřítomnosti
Mohou na celý rok 1998
Nabídky do redakce**

**NABÍZÍME PRONÁJEM
osobních automobilů
dobrých značek
v České republice.
Cena s plným pojištěním
US\$ 30 denně.
V případě delšího pronájmu
sleva.
Možnost přistavení
vozu na letiště.
Tel: 00 11 420 311 611089
Adresa: Irena
U potoka 195
Králov Dvůr
26601 Czech Republic**

Nad dopisy čtenářů

Vážená redakce,

Zaujal mne článek v čísle 72/73 od B. Šindlera o Zborovu. Můj strýc Igor Vilimek tam padl, těsně před bitvou. Mám zde pamětní výtisk, jehož kopii bych mohl panu Šindlerovi poslat, pokud by měl zájem. A článek o 21. srpnu 1968, který dokázal zpěnit moji krev. Tak jsme to též prožili, ale odešli jsme i s babičkou sem. Byl jsem tehdy již starší a zkušenější, než ta mladší, důvěřivější generace.

S pozdravem

Zbyněk Procházka
Doncaster Vic.

Dostali jsme dopis, který napsal profesor Miloslav Bernásek z Univerzity v Michiganu svému příteli do Austrálie, obsahující zajímavý rozbor situace doma. Se souhlasem autora i adresáta ho otiskujeme.

Redakce

Milý Mirku,

Moje poznatky z poslední návštěvy v České republice byly celkem kladné a optimistické. Musím, ale říci, že jsem byl jen na Moravě a ne v Čechách, že jsem byl většinou na venkově a ne v Brně a že jsem tam byl pouze šest dní.

Viděl jsem bohatou zemi, se západní ekonomikou a politickým systémem, prosperující zemi s vysokým životním standardem. Viděl jsem prosté lidi, kteří zápasí s denními problémy, ale jsou poctiví, pracovití a optimističtí. Viděl jsem a mluvil s mladými lidmi - byla to radost je poslouchat. Také mne překvapilo v jak výborném stavu jsou lesy na Moravě, zvláště v Beskydech.

Mluvil jsem většinou s obyčejnými, prostými lidmi. Ptal jsem se jich, jak se jim vcelku daří a jak vidí budoucnost. Shodli se na tom, že kdo pracuje a snaží se, má práci a daří se mu dobře. Kdo lajdačí, ten si stěžuje. Budoucnost viděli pozitivně - i starší generace. Ne, že mají, nebo budou mít na různých ustlání, ale že bude práce a prosperita. Nejsou padlí na hlavu. Vidí ten rozdíl mezi včereškem a dneškem. Jsou pracovití, příčetní a šikovní.

Než jsem odjel do České republiky, měl jsem obavu, co tam uvidím a uslyším. Četl jsem v českých novinách o ekonomické krizi, o tom, že ekonomii hrozí zkáza, a že je to všechno vina Klause a jeho vlády. Musím říci, že je to velice přeháněno a neodpovídá to pravdě. Základní problém je schodek v platební bilanci. To není žádná tragédie, ne pro zemi jako je Česká republika, která obnovuje svůj základní fyzický kapitál a potřebuje dovážet moderní stroje, technologii a zařízení. Devalvace koruny také není nic nového a strašného. To, že vláda musí snížit svoje vydání také není katastrofa - možná že pro lidi, kteří jsou zvyklí na centrální plánování, ale ne pro nás.

Klaus udělal kus dobré práce pro republiku od roku 1990. Položil základy tržní ekonomiky. Zaslouží hodně pochvaly a uznání. Je sice pravda, že dnešní ekonomika v České republice má slabosti za které je Klaus odpovědný, ale myslím, že se to dá spravit. Hlavní slabosti jsou bankovníctví a kapitálový trh všeobecně, dále znárodnění, či spíše zprivatizovaný průmysl a za třetí zdravotnictví.

Je třeba zprivatizovat velké banky a nastolit průhlednost jejich řízení operací. Totéž platí pro celý kapitálový trh. Velké americké a anglické investiční podniky stahují kapitál z České republiky a přesouvají jej do Polska a Maďarska, kde následovali systém anglo-americký a zvedli průhlednost. Odnárodnění průmyslu se událo, ale produktivita zůstala nízká. Je třeba racionalizace pracovních sil, to přinese nezaměstnanost, která dostoupí evropského průměru - ale jiná cesta není. Český průmysl pracuje pro německé firmy - obrábí jejich základní výrobky. To se musí změnit a zlepšit. Ve zdravotnictví je zmatek. Trh nepracuje a starý systém také ne. Je to Achilova pata pro Klause. Doufám, že se udrží u vlády pro příští dva roky a že slabosti odstraní.

Vcelku myslím, že jsem viděl západní zemi, tak jak byla před únorem 1948 a pracovitě, realistické lidi. Cokoliv se stane s vládou a Klausem, myslím že země je na správné cestě a možnost zvratu reálně neexistuje.

Zdravím tě
Mila

POHÁDKA O JEDNOM KONTE

Byla jedna země ve které se rozhodli napravovat křivdy minulosti, alespoň některé. A proto i bývalý politický vězeň, žijící dnes v Austrálii byl za léta, která strávil na státní dovolené v Jáchymovských dolech, odškodněn částkou celých 25, 000 korun českých. Aby náš krajan nemusel neustále jezdit k soudu, pověřil vyřízením celého případu svého synovce stejného příjmení, ale rozdílného křestního jména. Budeme jím pro usnadnění říkat Josef a Jiří. Josef tedy dal Jiřímu plnou moc a ten začal jednat. V roce 1994 vyšlo rozhodnutí soudu. Josef o tom byl uvědoměn dopisem: "Částka 25 tisíc korun byla poukázána na vaše konto v České státní spořitelně." Josef se trochu divil, protože tam žádné konto neměl. O několik měsíců později v Čechách zemřel jeho synovec Jiří, Josefovi to však nikdo neřekl. Ten tedy trpělivě čekal, kdy dostane číslo konta na kterém byly jeho peníze. Když však se nic nedělo po více než tři roky, požádal starého kamaráda, který jel do Prahy na dovolenou, aby se po penězích poohlédl. Kamarád, pro jednoduchost mu budeme říkat Standa, vyzbrojen plnými mocemi v jazyce českém i anglickém vyrazil do České spořitelny. Hrozně hodná paní úřednice udělala asi 30 telefonátů než mu mohla po hodině říci, že částka byla uložena sice do jejich spořitelny, avšak na jméno pana advokáta, který celý případ vyřizoval. Standa nelenil, našel si ve Zlatých stránkách jméno tohoto hodného pana a zavolał mu. Ten potvrdil, že peníze má, a že prý má od Josefa plnou moc k jejímu převzetí. Tože o této plné moci Josef nic neví ho překvapilo. Asi Jiřímu někdo poradil, aby se podepsal jako strýček, vše se pak jednodušeji vyřizuje, dodal bez uzardění. (Kdopak to asi mohl Jiřímu poradit???)

Na Standovu žádost slíbil převedení peněz na nové konto. Na otázku, kam se poděly tři tisíce, které z konta zmizely, opět bez uzardění řekl, že to je jeho poplatek za udržování konta. O tom, že zde asi byly nějaké úroky se samozřejmě nezminil. Standa nakonec sebral peníze, dal je Josefovi na konto a moc rád se vrátil do Austrálie. Zdá se vám to neuvěřitelné? No, to pohádky bývají obvykle.

J. H.

PERLY A PERLIČKY

Těch perel, těch perliček, toho třpytu - a kde začít? Podle abecedy by to nevycházelo, chronologicky by to vyznělo dutě a podle zásluby je to příliš subjektivní. Asi tedy na přeskáčku. Dva měsíce jsou dva měsíce, dříve bývalo lépe.... Nu snad by měl člověk začít tím Pražákovým kvartetem, v Sydney v září nijak neohlašovaným a přece tak úspěšným. Dali se ho-
ši slyšet jen v jediném koncertě a to ve starobylé Velké hale Sydnejské univerzity. Toto prostředí, nenepodobné starobylému Carolinu v Praze, s varhanami, chladem a příšeřím zcela neko-
merčním, perfektně odpovídalo českým virtuosům. Kromě Haydna a Brahmsa uvedli i smyčcový kvartet Alexandra Zemlinského a zdá se, že to byla australská premiéra díla muže s ruským jménem, z německého prostředí Prahy prvních desetiletí tohoto století. Na umělcích bylo vidět, že jim atmo-
sféra nejstarší australské university i publikum složené pře-
vážně z akademiků není proti mysli a během paus si se záj-
mem prohlíželi Velkou halu, nejrepresentativnější místnost tohoto druhu v Sydney. Měli už za sebou turné po australském venkově, i to musilo být událostí jedinečnou pro ně i pro posluchače.

Ještě dřívějším návštěvníkem byl pražský tenor Leo Marian Vodička. Ten nám se sydneyjskou sopranistkou Helenou Šindelářovou a australskou klaviristkou Katherine Davis - předvedl v Balmainském kostele několik ukázek ze svého umění. Přivezl si z druhého konce světa slavičí hrdlo i svazek české operní klasiky a koncertních písní. V prostorách kostela byli všichni umělci zasypáni chválou vděčných posluchačů. Dvojzpěv Helenky/Mařenky a Lea/Jenika o věrném milování mohl i zanést stín do tváře české nevěsty mistra Vodičky, s níž byl zde v Austrálii den před koncertem oddán. Také katedrála v Newcastlu s velkým nadšením přivítala pěvecké umění českého solisty a spolu s ovacemi přišlo i pozvání na další návštěvu a snad i dokonce nabídka na hostování v sydneyjské opeře.

Kromě projevů hudebních se vyrojily i projevy filmové. Jeden z nich byl uveden významnou přednáškou sydneyjského publicisty Stanislava Bertona. Byl to kinem Ponreperem zde poprvé uvedený nový český film o Emilu Háchovi a jeho znásilnění v Berlíně v noci na patnáctého března 1939. Stejně kino Ponrepo promítlo v sokolském Národním domě také další zajímavý český polistopadový film o generálu Eliášovi a jeho nebezpečném balancování jako protektorátního minister-
ského předsedy mezi německými vládci v Praze a Benešem v Londýně. Zásluhou Jany Reichové jsme také shlédli dramatic-
kou reportáž české televize o záplavách na Moravě a to zároveň podpořilo štědrost dárců velmi úspěšné akce na pomoc postižených v České republice, které se zúčastnily všechny krajanské organizace i jednotliví krajané. Vedení se ujal Sokol a především sokolský pokladník Jiří Jelínek. Jeho bezpříkladná

obětavost a práce vynesly podstatný příspěvek k úlevě postižených. V den šedesátého výročí úmrtí T. G. Masaryka přineslo Ponrepo nejen záběry z pohřebního průvodu, ale i film Věry Chytilové o životě našeho prvního presidenta. Vážnou náladu podbarvila recitací dvou básní Jaroslava Seiferta svým podmanivým způsobem Jana Reichová. Děti tehdejších dnů si to kalné ráno skonu největšího Čecha tohoto století věru vryly v mladou paměť a dnes po tolika letech připomínají Seifertovy mistrné metafory tehdejší náladu národního zármutku věrně a trvale.

Nyní musí padnout zmínka o revolučním kroku či krocích v sydneyjské sokolovně. Posvátná půda tělocvičny se totiž rozezvučela rytmem a akordy DISCA, v jehož viru melodii Rock'n Rollu se rozdivočely nožky držitelů a držitelů mla-
dých hlav, srdcí, ducha a mladého rozpoložení mysli. Obrátili-
li se Tyrš s Fuegnerem v hrobech na vědomost dáno dosud nebylo, leč úspěch rock'n rollového DISCA věští jeho opaková-
ní a to je dobře. I ti, kdož byli v sále jen letmo, i ti milovníci čtverylek a třasáků zjišťovali, že kolo historie tanců se otočilo o třistašedesát stupňů, ne o stoosmdesát....

Leč nelze nepřipomenout velký úspěch podniků, jehož se zúčastnily davy Čechů, jejich bratři, sester a přátel: vepřové hody dovedou přilákat i ty, kdož jakoby po celý boží rok číhali ve svých ulitách, aby pak zaútočili na vše, čeho si český žaludek kýží. Žaludek domácí, exilový, emigrantský, krajanský, snad i konzulární. Jsou tedy vepřové hody mezníkem českého dění a pořadatelé mají úspěch v kapse již dávno před tím, než se hřištní poutníci začínají scházet k místům, z nichž se line vůně českému chutí prostě neodolatelná. Je třeba však i jedním dechem špitnout, že trubka mistra Jiřího Neraďilka v tanečním orchestru je štikou ve stojatých vodách roztančené Sydney, a že vůně dnes již legendárních koláčů paní Merendové je sama o sobě lákadlem českých nozder.

Pak všechny ty události na prknech, mezi prkny a snad i pod prkny divadelních scén české Sydney, mladé a experimentální. Ta prkna po delší době opět hostila ladnou nožku Evy Sitteové v roli podivínské Austroitalky z pera Austroitalky Anny Marie Dell'Oso. Byla to Eva Sitteová první třídy a vzorné anglické díkce. Její sestra hraná Gosiou Dobrowolskou měla naopak přízvuk zvučící polsky, tak trochu zrazující ono austroitalské sestersví. S nimi vyskočila na bondajská prkna Zuzana Fořtová ve své plné stíhlé kráse a pružnosti v úloze jakéhosi ženského Loupežníka z prvotiny Čechočecha Čapka Karla, dramatika. Divák vychutnává jednotlivosti - a zde přecházíme od stíhlosti k dramatickému umění - ale tápe po širších souvislostech, které jakoby kolem něho probíhaly z neznáma do neznáma. Daleko jasněji vystupují kontury šábesové večere židovské rodiny, kde kromě známého Arky Michaela vystoupily opět Zuzana Fořtová a Gosia Dobrowolská. Neupřímnost rodiny rázně identifikuje - nebo

spíše odhaluje svým vlastním odhalením starší syn rodiny dostavivši se k páteční večeři v rouše Adamové. Gigantka režijní výdrže a trpělivosti, Kateřina Iváková dovedla u šábesového stolu domodelovat autorčiny představy a zasvětila nás velice úspěšně rychlými a lehkými tahy do tajů vážné konverzace. V první hře uvedla na scénu celý zástup mladých tanečníků a tanečnic, ale těm pomalejším z nás však nedovolila dopřemýšlet záhady života dvou podivinských sester. Jejich problémy se nám mihaly před očima rychlostí závrtnou a unikaly do neznáma. Pohyby Loupežnice Fořtové opět napověděly a prozradily dosud neplně k životu vyvolaný potenciál mimiky. G. Dobrowolská vynikla spíše jako mater familias ve druhém šábesovém kuse a Eva Sitteová ukázala třídu původního českého školení. Také autorka šábesu Tobsha Learner projevila talent ve vykreslení figurek hry, zcela nevoskových, hýřících perfektní propracovaností. Zajímavou původní hudbu ke hře složil mladý český hudebník Zbyněk Čech. Tak tedy, české či poločeské divadlo opět žije. Anglicky, leč plnokrevně.

Kulturní události by se dala rovněž nazvat i rozmluva velvyslance dr. Suchánka s redaktorem českého rozhlasu v Melbourne. Vrátil se z návštěvy doma, nepodlehli tam místní panice uměle šífené Zemanovci. Vyváženost velvyslaneckého posuzování možná nese i rysy britského zvyku, hledět na jeptiči víření s odstupem.

Ani výtvarné umění tentokrát nepřišlo zkrátka. Výstava skla Lydie Brichtové v North Sydney nesla, jako vždy, pečeť vysoké umělecké úrovně v Austrálii často nevidané. Česko-australská kulturní aliance, která byla spolupředatelkou obou divadelních her, režirovaných Kateřinou Ivákovou, připravila ve stejné době ve výstavní síni bondajského pavilonu výtvarnou expozici z děl zdejších výtvarníků našeho původu. Dobré, dokonce výborné osvětlení, vynikající vkus ve výběru prací, radost se dívat a pro promohovitě mecenáše musela být i radost vybírat. Fáma praví, že se i prodalo. I nezkušené oko zaznamenalo na jednom obraze bondajský pavilon - že by Obecní úřad ve Waverley nejevil zájem? Ba i velvyslanecký a konzulární materiál by se našel. Kdyby....Ne, nevyzýváme umělce k vymodelování konzulární budovy - byť i socialistický realismus by si mohl přijít na své i na "jejich". Hovoříme jen tak všeobecně o dobře známém zájmu Černinského paláce o práce českých umělců v zahraničí.

Ne že bych měl rád jenom fešandy, ale - přízněji si - že by tak pášlo vystopovat mezi těmi Fešáky alespoň jednu fešandu, ne? Nu, je to už asi česká tradice, ženy u nás dnes vystupují spíše samy.... Snad je to i tou trampskou tradicí. Trampové - a to je prosím naprosto česká specialita - drživali své squaws spíše při zemi. Ony s muži někdy zpívaly, rozhodně na ně zbožně vzhlížely, ale otrlí zálesáci s kytarami vládli hlasy mužskými, většinou i mužnými, squaws diskrétně ustupovaly

před září táboráku a není známo, že by kterékoliv sázavské údolí kdy pocítilo vládu šerifky.... Fešáci jsou propagátory "country" muziky u nás doma, a americká country hudba jaksi zapadá do těch trampských tradic. To na sebe Fešáci také prozradili v nedávném rozhovoru s českou rozhlasovou novinářkou v Sydney Ikou de Detrichovou a zcela svérázně vysvětlili, jak vlastně jen v republice se country music zpívá česky. Jinde kolem hlavně a výlučně anglicky. Češi si to zcela svérázně počestili, a navázání na trampské tradice bylo okamžité, a úspěšné. Takže vystoupení Fešáků v sokolském Národním domě v Sydney neslo všechny známky české hudební trampské tradice. V hudbě hned tak nikdo Čížky nedohoní a troufá si tedy našinec říci, že ta česká "country" má úroveň americkou plus. To plus tomu naše české ucho nemůže nepřidat. Mají švih, mají rytmus, dovedou prostě fídlat jen což a kdo mívá rád písni trampské nemůže Fešákům nepropadnout. Za éry rajské to patřilo i k určitému způsobu disentu. Bylo to americké, žádné balalajky, takže to frčelo a country music se stala populární. Stále ještě je. Škoda, že nebylo možno srovnat nějakou skupinu sokolskou s tou českou fešáckou parádou v jednom sále. Prkna sokolovny bouřila a kromě toho se na ně dobře rovnají kavalce. Teď vzhůru do Brisbane, Melbourne, Adelaide a na Perth - to Indickým Pacifikem - Nu - Fešáci!

Ta kulturní Praha člověka tahá za šos. Kdo má oči a uši, vidí a slyší tolik dobrot, že dokonce čas od času zapomene poslouchat nářky místních o tom, jak to bude strašné, až se budou utahovat opasky. Nastojte, přátelé, my že si máme utahovat opasky, my, jimž švy praskají dobrým bydletem, my si máme něco utahovat, odříkat si? Ale uvažte a považte: Rudolfinská výstava byla možná letos korunou kulturní sezony. President Havel dokázal při jejím otevření ve Španělském sále vmést do tváře shromážděným potentátům toto: "Nevím", pravil a měřil každé slovíčko, "nevím, jak řešil své vládní krise Rudolf druhý. Vím ale, že v jeho době byla Praha centrem kulturního dění v Evropě. Odložte tedy i dnes svůj český provincionalismus", pokračoval "a zasaďte se o to, aby se Praha stala opět kulturním střediskem Střední Evropy..." Presidentova slova byla uvítána dlouhým potleskem. Václav Havel má rozumnou hlavu na pevných ramenou a ta sedí na rovné páteři. I jazyk má na pravém místě. Evropa a svět do vědi.. Doma na to občas žabomyši válečníci zapomínají. Česká republika se vrací do evropského společenství a český pan Novák, Nováček si teprve začíná dohlédat na svou špičku poměrně krátkého nosu.

Do zbraně lidé dobří, opět do zbraně. Praha se sice dvakrát, třikrát objevila na SBS mezi hlavními městy jichž teploturu můžeme denně sledovat, ale pak její sláva opět zhasla. Tož znovu bubnujme na poplach - kdo nebubnuje, nic si nevybubnuje.

Lovec perel - Bořek Šindler

KULTURA

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest,
tel. 9452 5617

opakuje
ve středu 29. října v 19 hodin
koncert
české skupiny

FEŠÁCI

Vy, kteří jste se nedostali do
sokolského domu v sobotu
11. října, máte poslední
příležitost se s toutou
populární skupinou sejit.
Vstupné : \$ 15.-

v neděli 2. listopadu 97
ve 14 hod.
začínají

Oslavy 28. října

Na programu bude odhalení pamětní
desky legionářům za přítomnosti
diplomatických zástupců České
republiky. Dále vystoupí taneční soubor
z Canbery. Rovněž uvidíte část úspěšné-
ho pořadu Prague - Praga Caput Regni,
který režírovala Kateřina Iváková.

v sobotu 8. listopadu 97
ve 20,00
se opakuje pořad

ROCK'N ROLL, JAZZ A BLUES

s výběrem hudby pro všechny věkové
kategorie.
Vstupné: \$ 6.-, studenti \$ 3.-

Sokolské kino PONREPO
uvádí
v neděli 16. 11. listopadu 97
v 15 hod.

českou televizní adaptaci opery
PRODANÁ NEVĚSTA
Uvidíte záběry nejen ze studia, ale rov-
něž i z reálného vesnického prostředí,
což dává této světoznámé opeře zají-
mavý charakter

Vstupné dobrovolné
Po promítání malé občerstvení

v sobotu 29. listopadu 97
se v Sokole Sydney koná

Předvánoční trh s tradiční vánoční večeří.

Trh začne již dopoledne,
začátek večeře je v 18 hod.
V průběhu večera budou promítány
filmy s vánoční tematikou, které jistě
budou zajímat krajany i jejich
australské přátele.

v neděli 30. listopadu
ve 14 hodin
začne

Mikulášská besídka pro děti,

Je připraven bohatý program
spolu s tradiční nadílkou.
Prosíme, přihlaste své děti včas,
abychom mohli zajistit správný počet
baličků.

Rezervace míst na všechny
sokolské akce :

J. Jelinek - 9529 8457
O. Mařík - 9999 2260

COUNTRY CLUB

320 Devoshire Rd. Kemps Creek
tel. 9606 0904
ve spolupráci s

Česko-australskou kulturní aliancí

vás zve
v sobotu 6. prosince 1997
ve 20 hodin
na

Velký reprezentační ples

ve kterém se přeneseme do tanečních
sálů Prahy ve třicátých letech, kdy
dámý přicházely ve večerních
toaletách a pánové v černém
s motýlkem.

Na programu plesu bude:

Tradiční předtančení
Půlnoční vystoupení
Bohatá tombola

K tanci a poslechu
bude hrát ve velkém sále
Velký taneční orchestr,
v předsáli bude připravena
diskotéka
pro mladé návštěvníky.

Vstupné se speciálním
občerstvením
i sklenkou vína na uvítání
\$ 20.-
penzisté a studenti \$ 15.-
Rezervace vstupenek nutná :
9636 1873
9607 8883

ČESKO_AUSTRALSKÁ
KULTURNÍ ALIANCE

zve všechny milovníky umění
i humoru na výstavu originálů
vynikajícího českého malíře
a karikaturisty

NEPRAKTY

kteřá se koná
od 15. do 21. prosince 1997

TAP GALLERY

1 / 278 Palmer St,
Darlinghurst
(přičná ulice na Oxford St)

v průběhu výstavy uvidíte
každý večer

divadelní komedii

"V můj úmrtní den",

kteřá byla napsána na motivy
slavné knihy Švandrlíka
a Nepraktý

Praha plná strašidel.

V této hře vás pozveme na malou
procházku po staré Praze a na setkání
se strašidly, kteřá toto starobylé město
po staletí obývají.

Premiéra spolu se slavnostním
otevřením výstavy
se bude konat

v pondělí 15. prosince v 19.30

Další dny je výstava otevřena
od 10 hod dopoledne,
představení začíná ve 20,00
ve středu a v sobotu
rovněž v 15 hod.

Divadelní představení je v angličtině
a tak můžete pozvat i své australské
přátele, pro které nejen Nepraktovy
obrazy, ale i veselá pražská strašidylka
mohu být milým a neobvyklým
překvapením.

Rezervace : 9 636 1873
nebo v galerii : 9 361 0440

HUDBA

THE ORATORIO, OPERA
and THEATRE

Company of Australasia
uvádí operu

Bedřicha Smetany
PRODANÁ NEVĚSTA

Režie : Gordon Costello
Řídí: Glen W. Amer

v sobotu 18. října ve 20 hod
v Masonic Hall
Rowe St. Eastwood

v neděli 26. října ve 14 hod.
v St. Pauls Anglican Church
265 Burwood Rd. Burwood

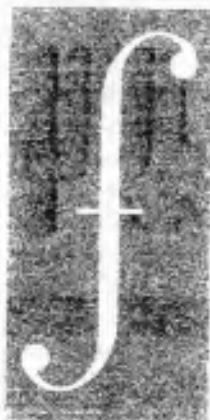
v neděli 2. listopadu ve 14 hod.
v St. James Anglican Hall
King St. Turrumurra

v sobotu 8. listopadu ve 20 hod.
v Uniting Church Hall
Bay St, Rockdale

v neděli 16. listopadu ve 14 hod.
v The Loft, Avalon Community Centre
Avalon Pde. Avalon

v sobotu 22. listopadu ve 20 hod.
v Church of Christ
Kildare Rd. Doonside

Vstupné: \$ 15.- \$ 12.-
rezervace vstupenek :
015 95 88 24

PŘIPRAVUJEME :

Z dobře informovaných kruhů se
dozvídáme, že leden a únor příštího roku
by měl patřit českému umění a sportu .
V lednu přijede do Austrálie fotbalový
klub AMFORA jejímiž členy jsou pře-
vážně umělci a sportovci zvučných jmen.

A tak se můžeme sejit nejen s
herci Jiřinou Bohdalovou, Ondřejem
Vetřným, Janem Čenským, Janem Ro-
sákem, zpěvačkami Zorou Jandovou,
Helenou Vondráčkovou, Jitkou Zelen-
kovou, Marcelou Holanovou, zpěváky
Josefem Lauferem, Karlem Zichem,
Zdeňkem Mertou, ale i s bývalými
slavnými fotbalisty Antonínem Panen-
kou, Vladimírem Hruškou, Jiřím
Sedláčkem, hokejisty Jiřím Hrdinou a
Pavlem Richterem a mnoha dalšími
sportovci, hudebníky a novináři.

Všichni společně zde nejen sehraji
fotbalové utkání, zatím ještě není jasné,
kdo bude jejich soupeřem, ale rovněž se
sejdou krajané na velkém společenském
večeru v Sokole.

V únoru k nám zavítají Marta
Kubišová a Karel Černoch, zpěváci, kteří
se především proslavili v roce 1968 a
kteří potom dlouhá léta nesměli vystu-
povat. Na jejich koncert se mohou těšit
krajané v Canbeře, Sydney, Melbourne,
patrně Adelaide a Brisbane.

Přesné datum a další podrobnosti
vám včas oznámíme, zatím tedy nezby-
vá, než se jen na vzácnou návštěvu těšit.

J.H.

HLEDÁM

přítele (42 - 56 let) na procházky po pláži,
kempování v buši, cestování po Austrálii
i po světě. Hledám muže, který ještě má
smysl pro romantické večery ve dvou,
který má rád tanec, hudbu, ale i dobrou
knížku a se dokáže radovat ze života.
Který se poučil z vlastních chyb, a
dokázal se zvednout i po ranách, které -
mu jistě život uštedřil

Odpovědi na adresu :

P.O.BOX 258

Chadstone Centre

Vic. 3148

MY KOCOURKOVŠTI - A ŽE PRŮ JE KDO VÍC?

Reportáž Felixe Mazánka

Australští vydědenci občas zavítají do staré vlasti, přes sedmero moří a dvacatero hor. Zjišťují pak, že staří jsou oni. Vlast stará není vůbec. Ona je mladá a to věčně. Je naivní a mladá - ona, nebo jsou naivní oni, staří? Mladá nemladá, ale je to vlast plná Čechů všech nálad, odstínů. Co spojuje ty vydědence s těmi doma? Řeč, hudba - a stydíme se to přiznat: naše národní vášeň - knedlíky. Je tam doma spojuje i další česká specialita, tradiční reptalství, neustále rozdmýchávané počtem křivd spáchaných na lidu obecném i neobecném. Ten lid - jsa středem vesmíru - je bezpřestání sužován ostatními obyvateli planety, je jimi pronásledován, zesměšňován, ponižován. V tomto kultu pocitů, že je třeba reptat proti všemu a všem, dnes tedy očividně i proti svobodě a cyklistům, je zřejmé zakotveno historické češství. ONI nám upálili Husa. ONI nás nahnali k Lipanům. ONI nám nařídili zvolit Habsburka na český trůn. ONI nás svedli ku zvolení Zimního krále - utikače. ONI nám nasadili chomout. Nějaký ten chomout my vždycky nést musíme. Teď neseme chomout vlády Klause a Havla, a celý svět dobře ví, kdo nám ho nasadil - nu přece ONI! Věc jasná a průhledná. ONI, všechno jen ONI. My Češi jsme kabrňáci. A vždycky jsme byli, tedy my Češi doma, zase jasná věc. Kdo vystrčil nos za hranice Domažlic, mor na něj! Je to zrádce a ať si tam i zůstane. Načichl ONIMSTVÍM. Patří už k ONĚM. Moudrost, moudrou kaši jsme sežrali jen my - a kdo je víc? Jen tak marginálně by se dalo poznamenat, oč lehčí to mají bratři Slováci. Žádní ONI. Jen Češi. Tedy zvláštní případ, kdy Češi jsou ONI. Že ONI jsou vždycky ONI, to Čechům ještě ani dnes nedochází..... Hrrrr na ně!

My Čizové nemáme v podstatě nic proti onomu omamnému nápoji, jenž v Praze sluje "silný kafe". Pakliže je ovšem v té tekutině alespoň špetka cikorky, neboť pravá necikorkovaná káva by nás mohla porazit. Přátelé z Hrdlořez to vyjadřují průpovědi, že "to kafe nesmí bejt až kór moc silný". A svoboda, ničím neomezovaná jen naší vlastní omezeností? No tu nesnášíme už vůbec, ani s

cikorkou! Prosim vás, pani dyť to vede buchvi kam ta svoboda. Jo to Kléma měl silnou ruku.... Reptáme tedy protisvobodě. Proti NIM, samozřejmě. Pleteme si pojmy od Aše až po Hrozenkov. Teď jsou tu ti páni z NATO, to se to bude pani, to se to bude reptat. Máme JE, zase máme JE!

To pravidlo silného moku s cikorkou mi tanulo na mysli za nedávné návštěvy v Zadní Třebáni, kde se odbyval celostátní sjezd společnosti s barokním pojmenováním SREZAKACE. Sdružení reptalů za každou cenu. Schází se tu každoročně v říjnu, aby její udatní členové zavzpomínali na události z listopadu 1989, kdy žabinec na jinak poklidné hladině postprotektorátního režimového rybníčka zadnětřebáňského zaznamenal první vlnky rozčeření po éře poklidného teploučka - sesmráčekem, ale teploučka - meloušků, chatařiny, občasných zájezdu na Makarskou a všeobecné letargie občanů Čehonů, Čehonablů. Pilných i méně pilných. Lokál zadnětřebáňské pivnice dnes vítá i pozorovatele z přídrůžených sesterských těles a letošní sjezd je počten přítomností odpovědných činitelů z HNUZSNU, Hnutí za stále neposkvrněný únor, třeba dodat. My z pod rovníku a zpod singapuří ve svém koutečku ani nedutáme....

Dostalo se nám, zcela vyjimečně a po konstatování, že naše čeština celkem ujde, jakžtakž čestného umístění v pravém rohu lokálu, a to v poměrně těsné blízkosti chodbičky s důležitým posláním nutnosti. Usednuvše, oddáváme se andělské hudbě Reptalů a Reptalek, ukolébávání pomyšlením, že nad jedním v Zadní Třebáni se tu vznášá nesmrtelný duch velkého Josefa. I to poslušně dnes mluvíme.

Lokálem se nese rept za reptem. Jsou to repty vypolišované, řekl by našinec. Na míru šité, jako ulité.... A kamže nás dnes zatahuje ta naše necitelná vláda s tím premiérem pochybné provenience, to hřmí lokálem z úst mluvčí Anežky Nespurné-Masné (Zde cenzurujeme výkřiky z pléna provolávající souhlas a napovídací, kamže nás tato vláda vede, provázené výmluvnou aklamací.) S tím NATEM s tou Evropou ať na nás nechoděj, že jó, víme svý, a to nám důchody nezvyší. (Souhlasný dupot.)

Prostitutky, drogy, aids, to nám všechno přines' ten slavný listopad, pokračuje Anežka Nespurná-Masná.

Žádná jednota - a my dobře víme, že v jednotě je síla! (Opět souhlasný halas a pozorovatel z HNUZSNU, hbitě vyskočiv na stůl volá Ať žije minulost!). Lokál vše souhlasem, některé z přítomných členek stírají slzy - vzpomínka na fronty na krkovičku má svou sílu. A co teď? Co máme teď? (Výkřiky opovržení burácejí sálem a my cenzurujeme opět odpovědi na vznesený dotaz vrhané z pléna.) Choděj nás sem jen vyžít! (V tom bodě jsme chtěli nepředložně zvolat: "A čím vám platěj, he?" - leč prozřetelnost nám zabránila vystavit se jistému sykotu, ne-li horšímu, při samotné zmínce o markách a dolarech... O rublech a kopějkách se řečnice nezmiňuje.)

Anežka Nespurná-Masná sklízí opět nesporný triumf, aplaus burácí prokouřeným lokálem. Podvody, okrádání, bankroty, a že prý se teď musí člověk dřít, až sedm hodin denně. Dólu s nekompetentní vládou, prezident ať si ty svý keci strčí za kobouk, jakápak humanita, my chceme laciný vepřový.... Nálada přítomných stoupá a dosvědčuje souhlas s perlami Anežčina českého mudrlantství. Anežka sklízí opětovný potlesk, vavříny se jí sypou v klyn. Zadní Třebáň, neb alespoň ona pivnice hostící elitu českých reptalů, vše protestem. Bouře potlesku však dosahuje zenitu, když se ke slovu přihlašuje Hrdomil Zbabělý-Poterný. Honosí se vskutku neposkvrněným českým vlastenectvím. Je o něm známo, že až do listopadu neměl tušení o nějakém Havlovi, chartistech a podobných výstřednostech. Vlajčky vyvěšoval, májové průvody si odbyval, prostě vzor řádného občana státu ať už jakéhokoliv. Lokál utichá. ve vzduchu visí napětí a Hrdimil opět otevírá ústa, ta ústa, jež dovedla pronášet vše, co si ůfady kdy přály.... nedovolili 'sme porušování zákona v Protektorátě, zatočili 'sme s bratry Mašinovými když se osmělili přestoupit příkazy naší socialistické vlasti.... (pochvalné podupávání a přitakávání, jež by v Sydney znělo jako 'hear, hear') a zatočíme i s NIMA. V onu chvíli vřel již lokál pivnice jako římská aréna při předvedení křesťanské mateře sdvema dětmi Ivom Neronovým. Těmito tradičními slovy dovede Hrdimil Zbabělý-Poterný rozproudit ty nejvlastenečtější city účastníků, kteří vědí své. Naše ucho zalehlo, ale po odlehnutí zachytilo výkřiky pryč s NIMA! (NIMA je zkratka pro

Naivní i Mezinárodní Amatéři, prý ze zemí jako je Austrálie, Nový Zéland, Kanada). Komu tady budou teď radit? Nás tu nechali trpět, žili si jako prasata v žitě a teď chtějí ještě svoje zpátky. Pryč s emigrací volám, pryč s tou bandou! Ať si táhnou votkuť přišli, my sme kulturní národ a co 'sme ukradli to už nám nikdo nevezme.... Extaze pléna opět vrcholí a hospodský Nospivo Radomil zakouliv očima se marně snaží klást meze rozvášněnému volání reptalů. V této chvíli jsme se počali strachovat o svou australskou osobu a přidávše se k hlasu lidu dožadovali jsme se potrestání všech, kdo - opouštějce svou socialistickou otčinu - ilegálně překročili hranice chráněné chrabrymi vlčáky a čadskými pohraničníky. Leč náš soused nás šťouchl do žeber, přátelsky pravě: "Neberte to helejte nák vosobně, dyt se známe, dyt my Čížkové kuřeti vlas nezkřivíme!" Davše té bohulibé feči zapravdu - však kdo kdy viděl Čížu křivit vlas právě kuřeti - otáleli jsme přece jens odchodem, a další plzeň pak dodala kuráž špitnout sousedovi: "No a co jako ty bachaří z Jáchymova a Mirova, Leopoldova či Ruzyně, ty jako nic, to voni byli všicki muzikanti čičo...?" Soused zneklidněl... "Na to, milej zlatej Australánku - hrůza, on nás identifikoval, že by podle vohozu? - milej zlatej, na to my máme tlustou čáru. - Jakou čáru prosím, a kde, špitáme ostyšně... Tlustou milej pane, a jak tlustou! Nikomu 'sme neskrivil ani vlásek. 'Sme kulturní. Co bylo to bylo, co 'sme si to 'sme si. Co 'sme ukradli, za tím je ta čára nejtluščí, jó, to je přece jasnota, ne, to vi i malej Věna". Narážku na malého Věnu vypouštíme z nedůvěřivého ucha, ale jsme usazení logikou argumentace. Máme co činit se sametem a sametáky. Nechme maličké přistoupiti ke mně. Přistoupily zástupy maličkých esenbáků, udavačků, bachařků. Kam my se na takovou elitu hraberme. Kdo nekrad' byl vól, pravil zákon předsameti.... Kradl jsem, kradu a krást budu.

Štipáme se do tváře, zcela diskrétně. Neprobouzíme se. Bdíme. Dotleskáno, dokřičeno, doskandováno, dopito. A šmytec, 'sme národ hudební. Zadní Třebáň usiná, genius pana Nováka však bdí nad národem. Usináme v místním hotýlku, pod okny šumi Berounka, však jsem za to šumění zaplatili v dolarech šestkrát tolik co místní elita.

Dobře nám tak. Kdybychom se bývali přidali k pokrokové policii na příklad, byly všechny posametové výhody již dávno v našich kapsách a nemuseli bychom žebrot o české pasy. Však ani Komenský by neprošel tím hustým sitem české spravedlnosti, vešel by se jen pod tu tlustou čáru. Jen pod ní a to má za sebou ten Růžový palouček, ten naivka. Karl von Liechtenstein zůstal doma, zapopravoval si - vlastenec každým coulem.

To byla, jak shora uvedeno, reportáž ze Zadní Třebáně. Jó z Prahy, Brna, Zostavy, z Neumětel, to by byla jiná. Tam bychom se jistě doslechli, že po čtyřiceti letech potěmkinování se nedají věci hned tak napravit. Že je třeba usilovné práce, utažení opasků. Večeře nikde nebývají zadarmo, musíme se uskrovnit, vláda zázraky dělat nemůže a to věčné české reptání se hodí jen do Kocourkova. Leč snili jsme? Probouzíme se totiž. Protíráme oči. Nejsme, probůh, nejsme v Kocourkově? My bloody oath, možná, že i jsme! Sice jen bud ten eukalyptus anebo mimosa - bez žabince ale - to že něco do sebe má, to přísaháme! See what I mean?

TELEFONUJTE

DO ČESKÉ I SLOVENSKÉ REPUBLIKY

za \$ 0,76 za minutu
24 hod denně,

sedm dní v týdnu!
Z celé Austrálie můžete
volat za bezkonkurenční ceny.
Francie, Itálie, Švýcarsko,
Německo
\$ 0,60

Bližší informace:
Zdeněk Žila
telefon / fax (02) 9938 1676
E-mail: -zdzila • tig.com.au

Zajímavý inzerát se objevil v Lidových novinách v Praze v září letošního roku. Protože inzerent je ze Sydney, rádi bychom mu nabídli služby našeho časopisu. Myslím, že by o jeho nabídku byl velký zájem i zde. Ostatně posuďte sami:

● 36/173/85 - budoucí prezident velkých bankovních spol. pro celou Austrálii se sídlem v Sydney, s přepychovým anglickým vozem Rolls-Royce, Silver Camargue a s americkou helikoptérou Bell jet Ranger, který má valutové konto 2 mil US dolarů, který zdědil po velice bohatých příbuzných v USA a Austrálii velký majetek a úspory v dolarech, hledá atraktivní, upřímnou, hodnou, milou a hezkou dívku z celé České republiky, pro rodinný život ve věku 18 do 38 let. Jsem budoucí kulturista, karatista, závodní plavec a střelec. Zn. Foto vítáno a rychlý sňatek. LR009944

KOUTEK PRO ŽENY

STŘIHAT ČI NESTŘIHAT

Odpověď na tuhle otázku, alespoň pro mě nikdy nebyla složitá. Samozřejmě stříhat! Jenže pak se naskytá otázka druhá - kde a kdo? Po osmi letech v Austrálii jsem konečně našla správnou odpověď, či spíše správnou kadeřnici! Jmenuje se Taťjana a je Češka. To mě nejen potěšilo, ale opět zvedlo mé národní sebevědomí - přece jenom ještě existují "zlaté české ručičky". Po návštěvě Taťjanina salonu si dokonce ani můj muž nestěžoval, že vypadám jako kluk - a to už je co říct! S klidným svědomím mohu Taťjānu všem doporučit. Nejen proto, že se učila kadeřnickému umění v Evropě a pracovala i čas i v Německu, které patří mezi kadeřnické velmoci, ale i proto, že jsem si ověřila, že svoji práci dělá se zájmem a láskou - proto není divu, že se jí daří. Je vyhledávaným specialistou na barvení (ale k tomu jsem dosud nenašla dost odvahy), spolupracuje s reklamními agenturami, pro které ličí i češe modelky. Takže máte-li problém s účesem, volejte Taťjānu.

Jana Haberová

TATJANA VAUNE
(02) 9380 8183

STRAŠIDLA MEZI PRAŽANY

Lidské myšlení - znásilněné většinou vědeckým skepticizmem tohoto a částečně i minulého století - vylučuje existenci strašidel čistě proto, že je jednak nelze statisticky dokázat, jednak že jejich svědci nebudili nikdy přílišnou důvěru. Buď nadměrně požíli alkoholické nápoje (odhaduji, že jsou-li tři promile alkoholu v krvi, lze při jisté dispozici vidět strašidlo kdekoliv), anebo se dostali jinak do kontaktu s psychiatry. Podotýkám, že ani jedno ani druhé nelze přisoudit Nepraktovi či Švandrlíkovi.

Zdánlivě soudně uvažující občan vylučuje existenci strašidel jen proto, že v posledních padesáti letech je důvěryhodní občan nevnímají. Existenci strašidel stále ještě popírá tak zvaná smyslová eliminace, to znamená: protože jsem strašidlo neviděl a protože naprostá většina občanů Prahy strašidla také neviděla, neexistují. Ptám se, kdo viděl molekulu kyseliny sirové? Kdo viděl molekulu živočišné bikoviny? Kdo viděl atom vodíku? Nebo hélia? Kdo viděl nitro naší planety nebo vzdálené stálice jinak než jako osvětlený bod na temné obloze? A přece dedukcí o těchto jevech věříme s vážnou tváří, přitom stále ještě o existenci šileného bradýře v Karlově ulici pochybujeme.

Dovolte mi následující předpoklad: šilený bradýř existuje jako strašidlo, čili duchovní nehmotná bytost nadaná schopností zpracovat informace. A proto vše, co je, co se hýbá, dokonce samočinně, musí být obdařeno schopností zpracovávat informace. Za tohoto - jistě ne šileného předpokladu - si může šilený bradýř nalézt ony minuty nočního ticha v Karlově ulici, kdy se tu nikdo nevyskytuje. Ono dokonce může i riskovat a nehluchně se ploužit za jedním náhodným chodcem, který pochopitelně nemůže zaslechnout zvuk jeho kroků. A jako každý stroj na zpracování informací je poruchový, přesněji řečeno poruchy schopný, tak i šilenému bradýři jeho hra někdy nevýjde, protože nedovede odhadnout reakci nějakého zoufalého pražského opilce. A ten jej zahledne - ač nemá patřičné tři promile alkoholu v krvi - a pak o něm začne vyprávět svým kamarádům a bližním. Ti

ovšem, jelikož patří mezi duše toužící pomoci bližnímu svému, ihned vyhledají telefonní číslo nejbližší protialkoholní poradny. Žádný opilec totiž nikdy nikomu nedokáže, že šileného bradýře viděl na vlastní oči. Lidé jeho sdělení využijí vždy proti němu. Neuvěřitelný poznatek se stane jen a jen přitěžující okolností jako důkaz opilství, nikoliv jako důkaz existence šileného bradýře.

A po několika letech šilený bradýř vytuší onu podivnou hru pražského občanstva s pražskými flamendry a upozoruje, že se může opilcům směle zjevovat, aniž by tím nijak ohrozil svoji existenci. A navíc ke své velké potěše odhalí, že se tímto způsobem může náramně bavit a krátit si dlouhou chvíli.

A tak, věřte mým slovům: nejenže existují pražské strašidla, ale existují i podnapilí chodci, a ti je čas od času zahlédnou, ovšem raději mlčí, aby nedávali zbytečně zbraň do ruky protisobě. Najdou se i lidé, kteří spatří strašidlo z jiných důvodů či prostě proto, že strašidlo je někdy nepozorné. Tito lidé pak pochopitelně raději také mlčí, aby se na ně jiní lidé nedívali jako na opilce. Takže ona na počátku zmíněná smyslová eliminace je vlastně nedostatkem metody a snad i nedostatkem příslušné vědecké instituce, která by se problematice strašidel věnovala. Jak vidno, stačilo by jen trochu více věřit známým, přátelům vinného i nevinného moku, a oba autoři drobné knížky "Praha plná strašidel" by již dávno působili nejméně jako docenti na katedře pražských strašidel.

Ten, kdo by snad skutečně toužil uvidět nějaké pražské strašidlo (podotýkám, že nemám na mysli tento termín v přeneseném slova smyslu), se musí chovat tak, aby jeho reakce strašidlo nezaskočila nepředvídanými figly. Musí simulovat, čili předstírat, například bujarou náladu opilce, to znamená udělat najednou něco, co neměl v úmyslu udělat. To proto, že u strašidla musíme předpokládat, alespoň v hrubších rysech, schopnost slyšet naše myšlenky. Takový odvážlivec si tedy musí říci: já se neotočím - a přesto se otočí. Pochopitelně nestačí jedna zkouška, její negativní výsledek nic nedokazuje. Nutno jít třeba do Karlovy ulice a tam se v době mezi 11 a 12 hodinou v noci nejméně osmsetkrát nečekaně otočit.

Kdyby někdo z experimentujících

občanů byl náhodou předveden na policejní stanici či k lékaři, nechť se odvolá na tuto předmluvu.

Závěrem musím přiznat, že se mi posud nepodařilo zjistit, zda pánové Neprakta a Švandrlík některé z těch strašidylek sami viděli. To je jejich tajemství, chráněné autorským právem.

MUDr. Miloslav Plizák CSc.

Tak to byla předmluva k půvabné knížce "Praha plná strašidel", kterou napsal doktor Plizák. A tady je několik ukázek:

ŠILENÝ BRADÝŘ

Výskyt: v Karlově ulici a okolí o půlnoci - velmi nebezpečný.

Šilený bradýř, v ruce třímající břitvu, pobíhá o půlnoci Karlovou, Litiovou a přilehlými uličkami. Je to muž, který za vlády Rudolfa II. zanechal počestného řemesla a věnoval se alchymii. Když přišel o poslední peníze a musel prodat i svůj dům, zešlehl a vrhal se na lidi s otevřenou břitvou. Dnes již lidi nenapadá, ale prosí je, aby se od něho nechali oholit. Jen tak totiž může být vysvobozen. Známe-li však jeho minulost a pohlédneme-li do jeho šilenejch očí, kterými koule ze strany na stranu, dáme pro jistotu přednost solidnímu pražskému holičství s dámskou

ŽELEZNÝ MUŽ

Výskyt: v Platněrské ulici, 1 x za 100 let

Již déle než 400 roků čeká na vysvobození duch rytíře Jáchyma Berký, jenž vrátiv se z bitvy, uvěřil špatným slovům o své snubence, která na něho po plné čtyři roky trpělivě čekala. Pojal za manželku jinou a ta nebohá věrná panna se hanbou utopila ve Vltavě. Teprve tehdy Jáchym Berka poznal, co provedl, a na Velký pátek ráno se oběsil ve sklepě. Ani po smrti však nenalezl pokoje. Jeho duch bez cíle bloumá Platněrskou ulicí a jen jednou za sto let má příležitost být osvobozen. Musela by se ale najít čistá panna, která by si s ním hodinku přátelsky rozprávěla. Na konci minulého století chtěla mu tuto křesťanskou službu prokázat devatenáctiletá Alžběta Holasová, ale její matka schůzku v dceřině

pokoji zmařila. Prohlásila, že Alžběta si má vzít strojvedoucího a proto není možné, aby byla s cizím mužem celou hodinu v pokoji sama. Duch Jáchyma Berky zaplakal a zvolal: "Běda mně! Další sto roků čekání!"

Ale utíká to. Za nějakých patnáct dvacet let bude mít Jáchym Berka novou příležitost. Počkáme tedy, jak to dopadne.

BLUDNÝ VARHANÍK

Výskyt: od židovského hřbitova až k chrámu sv. Vít - doprovázen kostlivcem nevábného zjevu, a však přátelných způsobů.

Je to žid, který se dal pokřtít a později se dokonce stal kaplanem v dómu sv. Vít na Hradčanech. Ani u nové víry však nesetřval, a když pocítil dech smrti, vrátil se k židovství a vyslovil přání být pochován na židovském hřbitově. Každý den o jedenácté hodině v noci vstává z hrobu a spěchá k Vltavě, kde na něj čeká kostlivec, aby ho převezl na druhou stranu. Tam spolu vystoupí a odcházejí do chrámu sv. Vít. V kostele hraje kněz - žid na varhany a kostlivec mu k tomu šlape měchy.

S odbitím jedné hodiny po půlnoci produkce končí a kněz s kostlivcem nastupují zpáteční cestu. Znovu se přeplaví přes Vltavu a kněz spěchá do svého hrobu na židovský hřbitov, aby následujícího dne celý ten koloběh opakoval.

Kam se uchyluje kostlivec s lodičkou, se dosud nepodařilo zjistit. Jisté je, že svou povinnost plní svědomitě a za každého počasí, což se o mnoha kostlivcích říci nedá.

O STRAŠIDLECH S AUTORY NEPRAKTOU A ŠVANDRLÍKEM.

Pánové, opravdu věříte v existenci strašidel?

To je totéž, jako kdybyste se zeptal profesora Grzímka nebo doktora Veselovského, zda věří v existenci žiraf či klokantů. Tady nejde o akt víry, ale o poznání.

Mohli byste upřesnit svůj vztah ke strašidlům?

Ten není stejný. Některých strašidel se bojíme, jiná litujeme a jsou i taková, která nás upřímně pohoršují. Například Tančící židovka. To je strašidlo tak necudné, že jsme vážně uvažovali jeho existenci zamlčet.

Vyčerpali jste ve vašem výběru všechna existující pražská strašidla?

Ani zdaleka, ale snažili jsme při své práci postupovat s maximální objektivitou. Vypustili jsme strašidla obzvláště chlipná, abychom nemohli být nařčeni ze šíření pornografie. Dále se nezmiňujeme o strašidlech nejasného původu a poslání, mezi něž například patří Krvavé koleno, strašící na Židovských pecích. Pomijíme celé kolektivy rusalek, permoniků a divých žen. A konečně jsme se rozhodli, že nebudeme popularizovat strašidla, která neplní svou strašecí povinnost. Jeden příklad za všechny: Lakotný mlynář, který půlnoci jezdil s povozem po Příkopech a Hybernské ulici se propadnul do země, nebyl již řadu let spatřen.

Mohli byste tento fakt nějak vysvětlit?

Proč? Víme přece, že na území hlavního města žili kdysi divoáci, jeleni a snad i medvědi. Civilizace je odtud vytlačila, a nikomu se to nezdá divné. Strašidla potřebují ke své realizaci určité podmínky. Jakmile jim je odepřeme, jejich aktivita slábne a v některých případech i mizí.

Je naděje, že se dočkáme nějakého zbrusu nového strašidla, například v paneláku?

Vznik strašidla je ve většině případů podmíněn nepotrestaným zločinem nebo neštěstím. Až se některý z našich krásných paneláků zřítí, není vyloučeno, že v jeho troskách bude strašit příslušný stavební kolektiv.

Hodláte se strašidly zabývat i nadále?

Již jsme navázali styky s řadou strašidel mimopražských. Zejména Bílé pani nám ochotně vycházejí vstříc a zřejmě mají zájem o co nejširší publicitu.

Říká se, že kdo čím zachází, tím také schází. Nebojíte se toho?

Jsmo optimisté. Ale přesto jsme pro případ nenadálého rozsápání uzavřeli vysoké životní pojistky.

PETER ON SCOOTER

(dokončení)

27. května dorazila naše koloběžková expedice do australské metropole chovu hovězího dobytka, města Rock Hampton, které protíná obratník Kozoroha, neklamné znamení tropického pásma. Tachometr modré koloběžky ukazuje 3115km a nám je jasné, že už polykláme kilometry druhé poloviny cesty. V populárním turistickém rezortu Yeppoon jsem se rozloučil se svými parťáky Ivern a Pavlem, se kterými jsem toho hodně prožil. S další expediční posilou Moravákem Karlem Gondou z Melbourne se mám setkat o tisíc kilometrů později ve městě Cairns, takže se pár týdnů musím spoléhat jenom na sebe. Dvoudenní odpočinek na tropickém pobřeží, kde i v zimním nejménějším počasí teplota moře neklesá pod 20 stupňů, mne posílil na těle i na duchu. Denně totiž musím přemístit nejen doprovodné vozidlo Mitsubishi van, tak zvanou "Micinku", ale také na koloběžce sama sebe. Můj denní režim je neúprosný. Budiček, balení věcí, přesun auta do předpokládaného cíle dnešní etapy, autostopem i s koloběžkou zpátky do místa, kde jsem skončil včera a pak už jen vychutnávat koloběžkovou porci 50-70 kilometrů za den. Kupodivu všechno funguje, především autostop. Nikdy nečekám déle než 15 minut, což je možná i zásluhou několika australských deníků, které se o nás zmiňují někdy i na prvních stránkách. Hltám kilometry Pacific Highway a odpočinkové dny věnuji prohlídkám zajímavých míst, kterými je zdejší oblast přímo nabita. Chladná krása labyrintu krápníkových jeskyní "Commo Caves" ostře kontrastuje s bělostným náhrdelníkem nádherných písčitých pláží v okolí osady "Sarina". Pobřežní národní park "Palmerston" s bujnou mangovníkovou vegetací a zajímavou zvířenou, stejně jako mys "Cape Hillsborough", který je proslavený svými deštovými a blahovičnickovými lesy jsou přístupné pouze terenním vozidlům. Ale také koloběžce, která mi umožnila prožít absolutní pocit odpo-

činku, relaxace, když zdolávám desítky kilometrů nekonečných a liduprázdných pláží. Cesta je možná jen brzy ráno nebo k večeru, kdy jsou pobřežní pisky dostatečně tvrdé a koloběžka se neboří.

K mým největším zážitkům patří bezesporu návštěva rezervace "Eungella" v pohorí "Clarke Range", která je považována za špičkovou přírodní atrakci. Křišťálově průzračné říčky protékající nádhernou směsí tropické a subtropické vegetace jsou domovem vzácného ptákovyska.

Vracím se zpátky k pobřežní osadě "Airlie Beach", odkud vyplouvají desítky plachetnic k souostroví "White Sunday", kterým se poprvé plavil v roce 1770 slavný kapitán Cook. Třídenní výlet na nejznámější ostrovy Great Barrier Reef mne pak zavedl do absolutně nového mikrokosmu. Milióny korálových polypů zde vytvořily za 15 000 let jeden z nejpozoruhodnějších divů světa. Na kataránu Tongaratta se sešla pestrá společnost, která se chtěla nejen bavit, ale i nahlédnout do tajů podmořské říše. Panenská krása neobydlených korálových ostrůvků omračuje člověka nekonečnou fantazií a ničím neomezenými možnostmi přírody, která zde hýří barvami i tvary.

Druhé největší město státu Queensland Townsville zase těží ze své strategické polohy a transitního obchodu. Pobřežní dálnice, která z města pokračuje na sever se honosí přezdívkou "velkolepá zelená cesta", protože všechny její odbočky procházejí deštnými pralesy s bohatou tropickou vegetací a často sahají až na s mořský břeh. K turistickým lákadlům zde patří především nejvyšší australské vodopády "Wallaman Falls" (295m) a řeka Tully, která má vynikající podmínky pro sjíždění na nafukovacích člunech. Na nejvyšší tropický štít, zvaný Mt. Bartle Frere (1657m) vede jen 15km dlouhá turistická stezka, ale výstup až na vrchol trvá dva dny. Nepříjemný není jen velký výškový rozdíl, ale především pohyb v tropickém buši.

Nechávám se také lákat populárním výletním místem "Boulders", které je jedno z nejdeštivějších území Austrálie. To, že zde vydatně prší i v období sucha se úzkostlivě tají ve všech turistických materiálech. A tak, promočen na kost, ale s pocitem úlevy mám za sebou jeden z nejdramatičtějších úseků cesty.

Sposledním členem naší expedice Karlem Gondou se setkávám u příjemných hostitelů Milady a Honzy Žákových v Cairns. Ti od nás okamžitě dostávají přezdívkou "haďáci", díky Honzovu neobvyklému koníčku - chová totiž hady a ještěry, a jeho žena ho v tom podporuje.

Po důkladné tři denní přípravě a odpočinku vyrážíme na poslední a nejtěžší úsek - poloostrov Cape York. Úvodních sto padesát kilometrů hrubozrnné asfaltky je vystřídáno nepevnou, silnicí, která se pro mne stává peklem i rájem zároveň. Spřibývajícím kilometry se totiž sice nemění nádhra a neobvykllost přírody, ale zato se cesta stává spíše cvičištěm pro armádní terenní vozidla než pro naši "Micinku" s náhonem na dvě kola. O úzkých pneumatikách zn. Barum na mě koloběžce ani nemluvě. Od této chvíle se naše expedice musí potýkat se stovkami metrů písčitých přesypů, kamenitých hrbolů, desítkami přejezdů přes řeky a několika brody, které jsou útočištěm sladkovodních krokodýlů.

Teplota na slunci dosahuje běžně kolem čtyřiceti stupňů, dotírající tropický hmyz, zvedající se oblaka hustého prachu od protilejících aut dotvářejí skutečnou atmosféru závěrečného úseku mé bláznivé cesty.

Bez odpočinku a se třemi nepříjemnými pády urazím ve 20 dnech 1000 kilometrů. Z posledních sil přijíždím do městečka Bamagy, ze kterého je na Cape York pouhých čtyřicet kilometrů. Den odpočinku v příjemném kampu Seisia je nutný a vítaný. Středem pozornosti není jen moje koloběžka, ale i řidičské umění Karla, který je v posledních dvou letech jediným řidičem, jenž dojel až na Cape York s autem, které má pohon jen na dvě kola.

V pátek 18. července brzy ráno naskakuji na svoji koloběžku naposledy, abych vychutnal svůj "Velký den". Nádherný deštný prales se mění na posledním kilometru ve skalnatou pláň, a pak už můžeme k nenápadné plechové tabuli označující nejsevernější bod australského kontinentu.

Připítek šampaňským s Karlem je vlastně tečkou za jedním velkým splněným snem.

KONEC

"S" tajů krás české řeči

Holedbáme se my Češi, často se holedbáme, a stálo by to za průzkum, kde se to holedbání vzalo, že? To my - tvrdíme o sobě - to my Češi píšeme jak mluvíme. Ani nemusíte dávat ruku na srdce, však se známe! Kdekdo z nás přesvědčoval své známe Nečechy jaci jsme to místní proti Angličanům či Francouzům. Pardon, kdekdo anebo gdegdo? Kdekdo přece nikdo neříká, gdegdo nigdo nepíše. Tak tedy gdo, nigdo, něgde, gdegdo. Kam, někam, to ano, ale jinak v těch "gdo" slovech si v řeči jazyk nelámem a zvesela používáme onu zcela nečeskou hlásku "g", kterou jinak žádné české slovo v psané řeči nemá.

Probůch, to je výjimka. Výjimka, říkáte? A co ten Bůch, sloch, klich, komich, sách, hloch? Nepřete se se mnou o ten "hloch". Dejte si ho do genitivu a hned je hlohu plno, probůch..... Tak je to také se slohem, klišem, sáhem, komihem. V jiných pádech to ano. Ale snažte se vyslovit HLOH, a hned vás, Pražana, pošlou někam za Hradec Králové, kde takové kousky skutečně dovedou. Snažte se, ano, snažte. Mašte si chleba máslem. Vašte si spisovné řeči. Smažte ryby, jsou zdravé. A nekašte nám tady. A nekašte děti. Zvažte si co povídate. Zvažujete? Mažete, kazíte, kážete? Chleba "maše" máslem jenom Němec, ale mašte ho i vy Češi. A třeba přitom i připašte. Tak je to tak, anebo je to jen nějaký pisatelův výtvar?

Je to tedy jeden z tajů české řeči. Napsat takovou zrůdu, nenapišeme. Ale vecťe "z" tajů a budou se vám posmívat i v Brně - jinde na Moravě celkem ještě ne. Je to kas řeči? Zlomit vás. Sras v neděli ráno. Sras byl fčera. Kolomas. Plas. Svérás. Bolerás. Provas. Zděluji vám, že ten hat té Evě to jablko skutečně podal. Adamův pát pak následoval. Sat plný roskvetlých jabloní. Kolik Ef je v té třídě?

A to bylo jen pár ukázek, pár důkazů, že naše české holedbání musíme vzít na potaz - potas. Není asi řeči, kde způsob vyslovování se úplně kryje s pravidly řeči psané. Možná, že čeština má těch nesouladů poměrně méně než francouzština či angličtina, ale těch pár uvedených příkladů rozhodně dokazuje, že psaná čeština a mluvená čeština "spi-

sovná" mají k sobě sice blízko, ale rovnítko mezi nimi činit nelze.

Mněli jste mi zazlé, že na tu změnu poukazuji? Nemnějte? Fšak i pstruch z horských vot má ráť prout.

B.Š.

CHLEBA CHLEBA CHLEBA

Na četné dotazy čtenářů znovu upozorňuji, že RYE BREAD můžete v NSW koupit v supermarketech Coles a Bi-Lo. Ptejte se po RYE BREAD -PREMIX, vyrobený firmou SUGAR FREE WORLD. Pokud budete pátrat sami, hledejte pěkný plátěný pytlík převázaný provázkem, který má visačku se jménem. A pro ty, kteří ho dosud neochutnali přidávám návod, jak ho upéct, aby se nedali odradit strachem, že to bude moc složité - není, i mě se to daří.

Jana Háberova

NÁVOD NA PEČENÍ

1) Otevřete pytlík, odložte stranou balíček s připraveným kminem.

2) Vyprázdněte obsah pytlíku do velké mísy.

3) Smíchejte obsah se 470ml vlažné vody. Nejdříve vše pořádně promíchejte dřevěnou vafečkou a pak propracujte rukou.

4) Uzavřete mísu s těstem plastovou fólií.

5) Naplňte džez horkou vodou a mísu do něj postavte na 40 minut. Zakryjte utěrkou. Těsto by mělo zdvojnásobit svůj objem.

6) Vyndejte těsto na předem pomoučený stůl a několikrát do něj uhoďte pěsti.

7) Potom vytvarujte bochník nebo věku a položte na pomoučený plech.

8) Zapněte troubu na maximum a nechte běžet 20 minut.

9) Po 20 minutách teprve vložte chleba do předehřáté trouby. Po pěti minutách snižte teplotu v troubě z maxima na 180 až 190° Celsia.

10) Chleba by měl být upečen za 35 - 40 minut.

11) Nechte chleba na plechu vystydnout než ho rozkrojíte.

Dobrou chuť

Přijemná Slovenka (70 let)

by se ráda seznámila
s inteligentním pánem
(Čechem nebo Slovákem)
vhodného věku.

Hledá muže, který se nedal zaskočit
věkem, který neztratil zájem o život.
Který má rád kulturu, přírodu, umění,
zahradku i dobré jídlo a kterého už
nebavi být sám.

Odpovědi do redakce.

HIMALAJE - PRUDCE PO PĚTAPADESÁTCE

Jirka Švehla

V pátek 4/10 ráno, se probouzíme do šera a ticha. teplo zrovna není a po vystrčení nosu ze dveří zjišťujeme, že přes noc napadlo asi 5 cm čerstvého sněhu a že ještě padá. Zmůžeme se jenom na přesun do jídelny, kde se už na plné pecky topí. Venku není absolutně nic vidět. Proto pokecáváme s ostatními. Mimo Martina a mě je tam ještě jeden Australan z Melbourne, dále jeden Švýcar, co pořád kouří marjánu, ale jinak se s nimi dá slušně bavit. Po obědě došla "expedice" Američanů. Dva manželé, jejich asi pětadvacetiletý syn a ČTYŘI otroci. Tedy oni to byli nosiči, kuchař a jakýsi sluha. Američané měli výlet zorganizovaný absolutně se vším, i se stany, které pro ně postavili otroci na plácku před chajdou. Hlava rodiny byla maximálně sebevědomá a autoritativní. Komandoval celou rodinu a nejvíce samozřejmě otroky. Později nám "nenápadně" naznačil, že je First Deputy of Attorney General of California. Během odpoledne jim otroci donesli plně nerezové umyvadlo horké vody na umytí a pak jim začali servírovat oběd. Měl nejméně 6 až 8 chodů. Odevšeho nechali spoustu zbytků a na závěr museli mlt popkorn. My všichni jsme se pohledem na ně dobře bavili, ale litovali jsme jejich "otroky".

V druhé polovině odpoledne došel samotný Francouz, mokrá jak myš a se svými 48 lety nebyl, v porovnání s ostatními žádný mladík. Měl jen jednu chybu, neuměl anglicky. Byl to typický arogantní a šovinistický Francouz pro kterého byla Francie pupek světa. Po rukonožní domluvě jsme si vzpomněli na našeho Švýcara, který se odešel vyspat ze svého marjánkového opojení. Vzbudili jsme ho, a ejhle on uměl francouzsky. Stárnoucí Frog obživil a pak si žvatlal se Švýcarem celé odpoledne.

Protože byl pátek, a v naší sešlosti bylo pět Izraelitů, tak jsme večer všichni kolektivně slavili Šabes, neboli Sabbath. My jsme jen koukali a poslouchali, jak těch pět Izraelitů povstalo, zapálilo svíčky, na kebulky nasadilo jarmulky a začalo hebrejsky pět posvátný text. Melodie, krásně hebrejsky táhlá a tklivá, svatá chvíle se svatyni pod Annapurnou. Pak

koloval pro VŠECHNY kolem stolu chleba se soli a vínem. Za lavash (izraelský chleba) byla úspěšná náhrada v čapátí (indická obdoba) a víno měli svoje požehnaný. Sól byla z kuchyně. Po této půlhodině se zase rozpředla zábava. Stejně bylo venku tma a s nebe se sypaly soustý sněhu. Vločky velké jako golfové míčky. Z okolních svahů hučely jak sněhové tak i šutrové laviny a my se odebrali do své cely k další noci ve svatyni Annapurny.

V sobotu se budíme kolem šesté hodiny. Všechno probíhá podobně jako včera. Americká rodina s hordou otroků odchází deštěm dolů. Musí jít podle plánu. My sice také, ale jsme značně flexibilní. Jeden den tam nebo sem už nehraje roli. Stejně jsme se sem dostali o dva dny dříve než bylo v plánu. Najednou se přihnala bouřka. Nevím, jestli to byla ozvěna od okolních kopců a nebo ten řídký vzduch, ale hrmělo a blýskalo se o sto šest. Byla to pěkná mela.

Dopoledne ze spodu došla parta starších Rusů a Poláků z Gdaňska. Ti nám hned hrdě bláslí, že ze severu, tedy z druhé strany na Annapurnu leze polská expedice. Je to ta lehčí cesta. Z naší strany je Jižní stěna (South Face), a to je téměř 4 000m vertikálního technického lezení. Po záplavách sněhu se tam stále ozývají laviny. Jak jsme se už dříve dozvěděli, mají tam být dvě expedice, které se pokoušejí o těžší cestu, Direttissimou. Kdo to je, se nám nepodařilo vypátrat.

No a tak se překulilo poledne. Jenže v tom se to stalo - deka mračen jakoby kouzlem zmizela, zůstalo jen pár cáru nad hřebenem Annapurny a my jsme se ocitli v pohádce. Byli jsme uprostřed obrovského amfiteátru. Všude kolem nádherné zasněžené štíty, většinou 6500m vysoké s dominantní Annapurnou přes 8 000 m. Ta se chlubila svou jižní stěnou, strmicí nad námi dalších 4 000 m. Oslnivě bílé hřebeny fantasticky kontrastovaly s temněmodrou oblohou. Byla modrá až do černa - jako na jiné planetě. Lidé, co byli přes 8 000m říkají, že jsou někdy i ve dne vidět hvězdy. Začali jsme fotit a bylo co. Machapuchare nám ukazovala svoji skalnatou severní stěnu ozářenou zapadajícím slunečkem a pomalu měnila barvy. Byla to podívaná pro bohy. Nad Hiunchuli a Jižní Annapurnou se lhlá mračna, ale jen takové

cáry po větru za hřebenem, kde je trochu nižší tlak vzduchu a tak vlhkost ve vzduchu zkondenzuje. Prosvětlovalo to slunečko a byly to ty nejkrásnější světelné efekty, jaké jsem kdy viděl.

Stačili jsme každý vyfotit dva filmy a jsem rád, že se většina fotek povedla. Začalo se stmívat a severní obloha je pro nás velmi exotická. Je tam stará známá Cassiopea, Velká a Malá Medvědice a nebo Vůz a hlavně Polárka. Hvězd bylo jako rozsypaných diamantů. Skoro jako u nás doma v Austrálii v poušti. Jenže jižní obloha je ještě bohatší.

Večer jsme měli čas se bavit se Šerpou, který odpoledne přišel od Annapurny 1. Byl tam s jednou expedicí a v 7000m to vzdali, bylo tam po ramena sněhu a moc lavin, zkrátka bylo to o hubu. Byl už asi pětikrát v výšce nad 8000m a dal se slyšet, že když v těch výškách nese náklad, tak mnohdy ani neví jestli leze nahoru nebo dolů. Uvažuje o tom, že toho nechá, je to nebezpečné povolání. Letos už přišel o čtyři kamarády.

Večer jsme se rozhodli, že když bude zítra pěkně, tak se trochu podíváme po okolí a pak to zabalíme a budeme se spouštět do nížin. Je tu dost drahá a nám jaksi docházejí rupie a směnárna tu není.

6/10 je neděle, ale my nemůžeme dospát a tak vstáváme ještě za tmy ve 4,30. Na malém teploměru je -15 stupňů. Nabalení do termálního prádla a deep pole oblečení zůstáváme venku a obdivujeme nádhernou oblohu. Svítí skoro půlka měsíce a okolní hřebeny září stříbrným světlem. Nádherná viditelnost v průzračném a řídkém vzduchu umožňuje výhledy jako za dne. Je to jako ve strašidelné pohádce. Naprostý klid, sníh křupe a vrže pod nohama.

Šťastní, že jsme mohli vidět tohle velkolepé divadlo jsme si dali snídani, pokecali ještě se Šerpou, zaplatili za dva a půl dne a tři noci pobytu i stravy asi 2300R, tedy asi A\$52,- což na tu vejšku a za dva nebylo drahé.

Pak ještě poslední fotky a pohledy po té Boží kráse, krosny na záda a po rozloučení odcházíme opatrně po zmrzlých schodech dolů do údolí ve kterém končí sníh. Asi po čtyřech stech metrech odbočujeme z cesty k ledovci, na poslední pohled do vyhlodaného megakoryta. Je to úchvatný pohled na tu zemětvárnou sílu ledové masy. Tady si jeden uvědomí svoji nicotnost. Narazili

jsme také na malou mohylu s pamětní deskou. Je tam na památku japonské expedice na Annapurnu 1 jižní cestou v zimě 1987-88. Byla úspěšná. Dva dosáhli vrcholu 20. prosince 1987 a při sestupu spadli. Bylo jim 34 a 22 let.

Pak pokračujeme dál až Machapuchare Base Campu, kde se opět ponoříme do stínu tohoto štítu. Stáčíme se doprava a známou cestou hlubokým ledovcovým údolím scházíme do tepla a hustšího vzduchu. Okolní štíty strní přímo nad námi a zase si připadáme jako mravenci. Ze stěn hučí nesčetné vodopády jak sluníčko rozpouští čerstvý sníh. Asi po třech hodinách se noříme do deštného pohádkového lesa, kde vládne smaragdové příšeří. Brodíme se bahnem, plácáme rukama, jdeme sice po cestě, ale ta se změnila v koryto potoka. Pohorky zatím drží a nohy máme v suchu. Také jsem tam potkal štíhlou, sportovně vyhlížející dívku. Čarovala si to do kopce a jak mě uviděla, tak hned česky "dobry den". Martina potkala totiž již před pár minutami a poznala českou krosnu. Jak uviděla mě s krosnou s Dedrnera, neodolala. Slušně jsem ji odpověděl. "Pomož vám pámbů do kopce, milostivá," Byla z Hradce Králové, ale jméno jsem při své skleróze zapomněl.

No a něco po třetí odpoledne jsme došli do Bamboo Lodge, s marjánkou před vchodem. Už jsme měli gumová kolena a tak jsme si najali pokoj, dali si "HOT bucket bath", kýblovou koupel horkou vodou a jali se zvykat na "nižiny". Dnes jsme "spadli" o 1500m a teplý vzduch nám moc nesvěděl. Jaksi jsme se cítili uondani a tak jsme si dali večeri už v 18 hod. a v 19 hodin už jsme nevěděli o světě.

V pondělí ráno jsme se vstáváním nespěchali, čekala nás relativně krátká cesta do Chhomrongu ke Kapitánovi. Ráno bylo jasné, ale ne chladné. Martin šel napřed zajistit pokoj u kapitána. Vyšněžená Machapuchare se strměla nad zeleným údolím a tak se zase fotilo. Přitom mě došli tři rařani s krosnama které vypadaly jaksi omšele, oni taky. Usoudil jsem, že by to mohli být nějaci z těch, co se zkusili dostat na Annapurnu 1. Jen jsme si řekli NAMASTE a oni zmizeli. Asi po patnácti minutách jsem došel ke kontrole, kde jsem se musel zapsat. Oni právě končili a chystali se k odchodu. Žbrblali něco rusky. Rychle

jsem vymetl pavučiny z mozkových závitů a vylovil zapadlé znalosti tohoto jazyka a řek jim dobré ráno a jak se mají. Jako kdybych pichl do vosího hnízda. Nechali krosny krosnama a hned kolem mně a odkud že jsem. Tu Austrálii mi nechťeli věřit. Uklidnili se až jsem jim řekl, že jsem skoro 30 let bydlel v zemi, ze které jsem odešel právě díky jejich spoluobčanům. Až jsem se divil jak byli přátelští a nepokrytě rádi, že vidí bratra Slovana. Ještě mi stačili říct, že jsou část ukrajinské expedice na Annapurnu 1. Chtěli ji udělat tou nejobtížnější Direttissimou v Jižní stěně. Pro spoustu čerstvého sněhu to v 7 000 metrech vzdali. Řekli, že v příští osadě na mne počkají u jídla. A taky že jo. Když jsem došel do Sinuwy, tak jim zrovna na stůl nesli nějaké vaječné omelety a už tam měli malou plácačku s rumem. Hned jsem musel odložit svou zátěž a dát si taky "5 kapek" na zdraví, na život a na přátelství. Nedalo se odmítnout. Vypptali se, kde budeme v Chhomrongu spát, a že by tam taky zůstali a že si večer uděláme sedánek.

Když jsem došel do Chhomrongu tak už byl Martin zabydlený ve stejném pokoji jak je v této zemi dobrým zvykem. Bylo kolem jedné hodiny odpoledne a svítilo sluníčko a tak jsme "spáchali" velké prádlo v koutě v předzahrádce na velkém šutru, kde tekla z hadice voda. Pak jsme si dali teplou solární sprchu. Ještě jsme si vyzvedli nějaké věci, které jsme si nechali u Kapitána a vyměnili si dolary za rupie. Ukázal se jako dobrý businessman, dal nám místo 44 rupií za dolar jen 35. Věděl, liška podšitá, že nemáme na vybranou. Než jsme to všechno zvládli, tak přišli "ruskie bratia" Byli čtyři, dva Viktori jeden Igor a Sergej. Žili v Oděse a v Charkově. Dali si večeri a po chvíli nás pozvali ke stolu venku na předzahrádce. Zábava nabývala na srdečnosti s počtem vypitých plácaček rumu. Potřebovali se odreagovat po delší době maximálního stresu a námahy. Dozvěděli jsme se kde co - jak tu Annapurnu vzdali nejen pro blbě počasí, ale i pro nehody v expedici. Viktor č. 1 je archeolog a nikdy neměl čas se oženit a usadit. Už 35 let se toulá po světě a pořád se necítí na usazení. Viktor č. 2 je mladý inženýr, Igor doktor, a o Sergejevovi, který už byl dost zmožený, nám jeho kamarádi řekli, že je profesionální horolezec, spisovatel a bývalý geolog. Podle toho, co o něm

vykládali a podle knihy jeho výstupů by byl lepší než Messner, o kterém říkali, že když viděl Sergejovu knihu, tak se nestačil divit. Jenže Segej je introvert, neinzeruje se a má docela normální starosti se třemi dcerami. Tu nejstarší, devatenáctiletou pořád nabízel Martinovi. Ten chlap vylezl všechny osmitisícovky a některé dokonce několikrát. Annapurnu 1 už 2x a Direttissimou 1x. Teď to zkoušel po druhé. Lezl většinu nejtěžších stěn v Alpách, Tan Šanu, na Pamiru a Kavkazu. A většinou na první pokus, což se o Messnerovi říct nedá. A tak jsme si v družné zábavě ještě přibjednali vařené kartofky, dali si k nim českou paštiku z jejich zásob a pak Igor přišel na nápad objednat si grilované kuře. Asi po hodině nám ho přinesli. Bylo naležitě tuhé, vytrénované, protože jistě ještě ráno pobíhalo po svazích Chhamrongu. Pak jsme všichni svorně, namazaní, zmožení jídlem a náročným dnem zalezli do pokojů a upadli do říše snů.

Ráno se nám nevstávalo dobře, měli jsme velkou žízeň, nicméně jsme se kolem šesté nasnídali, zaplatili a vydali se na další cestu. Naši bratřa odešli do Ghandrungu, kde je nejbližší telefon, aby zavolali domů, že v pořádku slezli dolů.

My zase lezeme do schodů co tvoří hlavní ulici v Chhomrongu. Provoz je čilý a my jsme tady poprvé viděli "organizovanou" výpravu se stany, kuchyní a hordou otroků. Byl to otřesný pohled, jak se po ránu balili a jak ti otroci obskakovali Sahíby. Rozhodně to nebylo nic na naši národu. Sluníčko přibývá na síle a vzduch houstne. Cestou se k nám přidal místní pes a asi hodinku šel s námi. A tak jsme po úbočí došli do Gurjunga, kde zrovna v místní škole měli nástup a jakousi rozcvíčku spojenou s pořadovým cvičením a oslavným zpěvem na krále. Nám se to zdálo hrozně legrační, ale oni to berou smrtelně vážně, nejen učitelé, ale i děcka v čistounkých uniformách. Chodník vede přímo vzhůru přes ty terasy a každých 5 metrů vylézáme zidku. Došli jsme k osamělému hospodářství. Všude v okruhu 100 m kolem stavení rostly bujné a velké marijanky. Asi se tím živi dobytek i obyvatelé, protože jich většina seděla na plotech a zidkách. Na malém plácku se tři chlapi snažili porazit bůvola. Ani se nehnul. Nezbylo nic jiného, než ho podřiznout.

Za ustavičného stoupání dochá-

zíme do Tarapani. Je půl druhé odpoledne a zatáhlo se. Najali jsme si pokoj na vršku s výhledem, doufali jsme, že ráno něco uvidíme. Trochu jsme se prošli po osadě a nedlouho po setmění šli na kutě.

Ráno mne Martin vzbudil už v 5 hodin. Bylo krásně jasno a tak bylo vidět vrcholky Machapuchare, Hunchuli a Jižní Annapurny. Z balkonu jsme pozorovali zázrak zrození. Obloha postupně bledla. Obrovské údolí, které jsme včera přešli se pomalu vynořovalo ze tmy. Sníh začal na vrcholcích růžovět a pak postupně změnil barvy do žluté a zlaté jak se v nich odrážely první paprsky slunce. Ta zlatá koule zanedlouho vyslala paprsky i k nám. Tarapani je osada položená v jakémś sedle a jak jsme se včera drápali nahoru, tak jsme dnes ráno po příkrém chodníku scházeli dolů. Šlo se pohádkovým lesem ve smaragdovém šeru. Asi po hodině jsme došli na dno údolí, přešli dravou horskou bystřinu po lanovém mostě a jali se drápat do protějšího svahu. Najednou jsme zaslechli zvonky. Mysleli jsme, že se blíží karavana, ale byl to omyl. Ze svahu scházelo stádo asi tři set koz. Doprovázeli je dva pastevci a dva psi. Nezbyvalo než počkat, až se dav zvířat přežene. Moc místa totiž nebylo a ty kozy si vždycky vybraly tu nejpohodlnější cestu. V dále na pravém svahu jsme viděli osadu Ullerui, přes kterou půjdeme až při svém návratu do civilizace. Teď jsme šli po vrstevnici a pak dolů do dalšího údolí. Bylo velmi úzké se skalními stěnami po obou stranách. Trochu to připomínalo Slovenský ráj, ale v mnohem větším měřítku. Nad útesy kroužili dravci a my se pomalu nořili do hlubiny. Asi po hodině jsme došli k bystřině v jakémś kaňonu. Vysoké skály se pnou po obou stranách, ale šířka kaňonu nepřekročí třicet metrů. Nad hlavou vlastně vidíme jen úzký proužek oblohy. Hustý les, pohádkové vodopády, popadané stromy a občasné stádo opic v korunách stromů dodává tomuto divokému kaňonu tu správnou atmosféru. Po chvíli ze srdce závidíme opicím, které se tak lehce pohybují v korunách stromů. Jsou asi 75 cm, veliké a ve stádu je jich kolem dvaceti. Divokost údolí nám občas připomíná Grand Canyon u nás v Blue Mountains. Po dvouhodinovém výplazu se opět dostáváme do sedla. Ocítáme se v osadě Deorali, která je ve výšce 3000 metrů. Je to vlastně jen několik stavení a hlavně

občerstvovny pro pocestné. Dáváme si horkou limonádu a naše vložkové tyčinky.

Po desáté se zvedáme a chystáme se na závěr dnešní cesty. Po hřebeni nahoru a dolů, jak je v kopcích dobrým zvykem, do Gorepani. Tady se nám otevírá pohled na nehlubší údolí světa, údolí řeky Kali Gandaki. Ta je sevřená dvěma megamasivy. Na západě je to masiv Dhaulagiri (8183m) a na východě masiv Annapurny I (8091m). Řeka je v hlubině 990mm a tak je vlastně to megaúdolí hluboké přes 7 tisíc metrů. Řeka je divoká a jako stvořená pro vodáky.

Nakonec scházíme asi 200m do sedla, kde leží velká osada Gorepani (2850m). Tudy vede hlavní cesta z údolí Kali Gandaki do údolí Modi Kohla a osady Birethanti. A nejen cesta, ale i vzdušný koridor pro malá letadla a větší helikoptéry létající z Pokhary do Jomsomu. Takže je tu čilý frmol, mela, a letadla přelétávají jen pár metrů nad střechami domů. Takže žádný klid a mir na který jsme tady zvyklí.

Přecházíme hlavní cestu uprostřed vesnice a drápeme se po hřebeni do protisvahu, kde je chata Super View, která nám byla doporučena jedním Šerpou. Majitel je velice přátelský a snaží se nám pomoci s čím to jen jde. Pustili jsme se do prání, pak si dali horkou sprchu a po ní se šli projít po vesnici. Mají tam pár hospod, dva obchody, obecní trubku na vodu i s kohoutkem, takže tam voda neteče pořád, jak je jinde zvykem. Zašli jsme také k místní škole u které stála podivná chatrč na dvoumetrových kůlech. Vede k ní žebřík jako do kurníku, ale tabule umně vyvedená v angličtině hlásá, že je to místní telefonní stanice. Po žebříku jsme se otvorem ve stěně bez dveří dostali do větší místnosti, kde sídlí pan TELEFON. Tady za stolem seděl důležitý úředník a před ním na stole stála ručně vyrobená dřevěná be-dýnka s kováním a velkou petlicí na zámek. V té be-dýnce byl RUDÝ telefon. U be-dýnky na stole stály veliké stopky a na stěně visel ceník hovorů skoro do všech zemí světa. Do Austrálie to stálo 175 rupií, tedy skoro 4 dolary za minutu. Řekli jsme panu telefonovi naše číslo, on je důležitě vytočil a jakmile dostal spojení, praštil do stopek a předal nám sluchátko. Nutno dodat, že spojení bylo přes satelit a bylo okamžité a kvalita byla perfektní. Míla měla radost, že jsme se po čtrnácti dnech

ozvali, to znamená, že až přijedeme domů dostaneme najist.

Jen nás překvapilo, že se nám místo mé ženy Mily z toho rudého telefonu neozval Kreml nebo Bílý dům. Po tomto komunikačním cvičení jsme si udělali pár filmových záběrů.

Večer v chatě jsme měli zajímavou zábavu s lidmi z kanadského Toronta a hlavně s jejich kamarádkou z Dawsonu - Yukon Territory. Tě jsme se totiž snažili popsat kamaráda Kennedyho, který tam už nějaký ten pátek žije a ona usoudila, že to musí být ten pokřivený dědek z Bear Creeku. Ten Bear Creek by seděl a tak to asi bude on.

U stolu s námi také seděl dříve narozený pár, se kterým jsme si povídali. Po chvíli z nich vylezlo, že jsou z Tasmanie, z Hobartu. Jen jsem podotkl, že tam mám kamaráda, co několik let bydlí v Fern Tree. Jak jsem řekl jméno Alex, už jsem nemusel pokračovat, protože ho dobře znali. Indoš je v okolí patrně populární. Svět je prostě malej.

Ráno se budíme po deštivé a hlučné noci do nevlidného rána. Rozhodli jsme se, že se přesto půjdeme podívat na východ slunce z kopce Pūn (3200m). Doufali jsme, že bude vrcholek z mračen venku. Dorazili jsme tam přesně s východem slunce. Je tu hodně lidí, kteří kouří marjánku a kochají se pohledem na tu Boží krásu.

Po snídani sedíme v naší malé místnůstce nad hlavní střechou. Je postavená jako orlí hnízdo. Měří asi 3x3 metry, leze se do ní po schodech strmých jako žebřík, otvorem v podlaze. Uprostřed místnosti vede trouba od kamen. Těmi kamny majitel vytápí celou chatu. Je tu klid a tak se Martin učí a já dělám plán další cesty. Zbývá nám ještě jen pár dnů do odletu a tak jsme se rozhodli, že se ještě více podíváme po Pokhaře a Kathmandu.

Před večerí chatař rozbaloval balíček ubrousků a mezi nimi našel nějakou exotickou bankovku. Protože jsme byli po ruce, tak se zeptal, jestli nevíme odkud může být. Podal nám ji - byla to zbrusu nová česká dvacetikoruna. Zkrátka, svět je opravdu hrozně malej!

(dokončení příště)

MILÉ DĚTI! MÁTE PŘED SEBOU TĚŽKÝ A ODPOVĚDNÝ ÚKOL: ZACHOVÁNÍ NAŠEHO BIOLOGICKÉHO DRUHU.

Smějeme

se

s

NEVIDÍTE, ŽE KOJÍM, DĚDKU?

VLADIMÍREM JIRÁNKEM

ŽIJU TRVALE POD HRANICÍ CÍTOVÉHO MINIMA, BARUNKO...

	zdroj bílkovin	stát v USA	email	české město	1.ČÁST TAJENKY		bušit	mužské jméno	draci
milenec	M	U	L	A	T	jehličnan	T	I	S
diplomat	A	T	A	Š	E	ženské jméno moč	E	V	A
pytel na ryby	S	A	K	domácí oděv obránná jídla	Ž	U	P	A	N
povzdech	O	H	pistole střílník	Ž	B	R	A	N	Ě
	chem. zn. antimonu	mámit střelba z děla	S	A	L	I	T	putat	pravá strana účetní knihy
skoť	S	K	O	K	A	N	chem. zn. palivka zápalné šňůry	P	L
ruksak	B	A	T	O	H	ledovec opět	K	R	A
	2.ČÁST TAJENKY předložka	N	E	P	O	Z	N	A	T
oprava lodí	D	O	K	asijský stát satan	L	A	O	S	asijský lidový pěvec
anglický "na"	O	N	suma hrdina	C	A	S	T	K	A
řecký bůh války končetina	A	R	E	S	libetský skoť domácký "Albert"	X	A	K	
agitační skupina (dříve)	U	D	E	R	A	osobní zájmeno	T	I	
otisk prstu	D	A	K	T	I	L	německý "do"	I	N

ZUBNÍ LÉKAŘ

MUDr. Stanislav Hurbit

si otevřel ordinaci

69 Arthur St.

RANDWICK 2031

(roh Belmore Road

Ordinujeme i v sobotu dopoledne a ve

čtvrtek od 18 - 21hod. večer pro

školáky a plně zaměstnané.

Dokonale vybavená ordinace spolu s

novou koncepcí ošetření je plně v

souladu se současnými požadavky

moderního pojetí zubního lékařství.

S ohledem na přísná kritéria

hygienické kontroly infekčních chorob,

sterilizujeme nástroje pro každého

pacienta individuálně.

ČEŠI A SLOVÁCI S RODINAMI

JSOU VÍTANI !!

Tel.: (02) 9399 3589

AH: 041 206 4204

HLEDÁME

programátory

se specializací na CNC stroje.

Nezaučené zaškolíme.

Zkušenost se strojním

inženýrstvím nutná.

Možnost zaměstnání

na půl úvazku

Vhodné pro české studenty.

kterí zde studují angličtinu.

Volejte do redakce :

(02) 9636 1873

..VIDÍM JEDINOU ŠANCI,
ZAVÉST DAŇ
Z NAKRADENE HODNOTY!.

Kresba - Vojtěchovský

Vrtěli se při holení...

Nevěděl... neže největší kniha

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY

Vydává: **HABER - PILOT** Pty Limited
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 9636 1873
Fax. (02) 9631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Časopis vychází jednou za dva měsíce.

FINANČNÍ PORADENSTVÍ

Saxby Bridge

*Máte problém s vysokými daněmi?
Nemáte dostatek financí na koupi nového domu?
Chcete proniknout do světa burzovních spekulací?
Nejste spokojeni s bankovními službami?*

Na tyto a mnoho jiných otázek vám může pomoci najít odpověď

Radim Haupt (B.Ec.)

nezávislý finanční konsultant

- cena? - 45 minut vašeho času!

Pro bezplatnou konzultaci volejte (02) 9202 2400
Saxby Bridge Pty Ltd A.C.N. 057 915 312
Saxby Bridge House, 4 O'Connell St.,
SYDNEY NSW 2000

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: (02) 9999 2595

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm, je osm kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachtence, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i pro děti.

Nabízíme moderní, kompletně vybavené dvoulůžnicové (pro 5 osob) a jednolůžnicové (pro 3 osoby) byty na pláži Nelly Bay s nádherným výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a další informace. Navštivte nás a my vám promítneme video.

Týdenní pronájem - \$290. - za jednolůžnicový byt.

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029, tel (02) 9371 9164

Pohled z okna bytu.

**Stěhování nábytku,
mezistátní - zámoří.
Brisbane, Melbourne - týdně
Nth QLD, SA & WA - čtrnáctidenně.
(02) 9365 5535
Bezplatné porady.
Bezpečné a odborné uskladnění.
fax (02) 9365 5304**

1a Palmerson Grv. (roh Atherton Rd) OAKLEIGH 3166

Tel: (03) 9564 7679 Fax: (03) 9564 7752

AH: (03) 9801 2796 Mob: 041 201 6556

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL- vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

CTĚTE
PODPORUJTE
ODEBÍREJTE

SUSTEK

LIST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 9557 4109, 9557 2863
Fax: 9557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.**

volejte: 03 9557 4109, 03 9557 2863

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvoření vizuálů pro vás! (včetně obalů)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tinting or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX H110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 9247 6196 FACSIMILE: 9232 1713